HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 6/2013 Cena $ 2.50 JUNE 2013

Klášter Ellwangen - vězení sv. Metoděje

Po smrti bratra Cyrila 14. února 869 v Římě zůstal Metoděj sám před náročným úkolem dokončit dílo osamostatnění Slovanů zřízením Pannonsko – Moravské diecéze. V polovině roku 869 byl vyslán do Panonie, aby s Kocelem dojednal papežův návrh na zřízení nové samostatné panonské diecéze. Ta měla navázat na starou pannonskou metropoli v Sirmiu, do níž spadaly diecéze Lublaň, Celje, Ptuj a Sisek, která zanikla v roce 581. Římští papežové se však svého práva na toto území nikdy nevzdali, i když mlčky trpěli duchovní správu tohoto území ze strany Salzburských arcibiskupů. Po dohodě s Kocelem se Metoděj vrátil ještě s dvaceti žáky, kteří měli být vysvěceni na kněze, do Říma. Zde byl Metoděj na podzim 869 vysvěcen na biskupa a ustanoven arcibiskupem pannonsko – moravským s rozsáhlou pravomocí mezi všemi Slovany. Metodějovu vezávislost na bavorských biskupech zdůraznil papež Hadrián II. tím, že nového arcibiskupa jmenoval svým legátem. V této době papež zamýšlel obnovením Sirminské arcidiecéze získat pod jurisdikci Říma tzv. Illyrikum v Bulharsku. To se ovšem nepodařilo, protože Bulhaři se v roce 870 dostali pod spávu Konstantinopole.

Z Říma do Pannonie se tedy Metoděj vracel už coby arcibiskup s papežskou bulou v rukou a v ní bylo jednoznačně řečeno, že země knížat Rostislava, Svatopluka a Kocela náležejí pod správu římského stolce. V Pannonii se Metoděj zdžel asi tři měsíce. Vyhlásil zde novou církevní organizaci a v důsledku toho pak území opustili bavorští kněží. Pak se Metoděj vydal konečně na Moravu. Zde ho však již neměl přivítat kníže Rostislav. V době Metodějovy nepřítomnosti totiž na Velké Moravě došlo k výrazným politickým změnám.

Původně Rostislav pověřil panováním nad Nitranským knížectvím, které tehdy bylo samosprávnou součástí Velkomoravské říše, svého synovce Svatopluka. Ten se ale v roce 870 spojil s východofranskou říší, zajal Rostislava a vydal jej Frankům. Rostislav byl na říšském sněmu v Řeznu odsouzen k smrti, ale „milostí" krále Ludvíka II. Němce (840-876), byl rozsudek změněn na oslepení a doživotní vězení. Kdy a kde Rostislav nakonec zemřel se dodnes s jistotou neví. V roce 1994 pravoslavná církev v Českých zemích a na Slovensku prohlásila knížete Rostislava za svatého, jakožto iniciátora cyrilometodějské misie. K tomuto kanonizačnímu aktu se připojily i ostatní světové pravoslavné církve.

Do politicky složité situace po Svatoplukově převratu se na Moravu vracel Metoděj a byl zajat Franky. Jeho osudy na základě dobových zpráv ze staroslověnského Života sv. Metoděje a listů papeže Jana VIII. dramaticky popisuje ve své knize „Svatí kacíři" česká novinářka Jindra Jarošová:

Ve chvíli, kdy arcibiskup Metoděj vkročil na moravskou půdu měl pasovský biskup Hermanrich jen jediný cíl: Dopadnout Metoděje a připravit mu peklo na zemi.

Vzhledem k tomu, že Metoděj byl už řadu dní na cestě, o Svatoplukově převratu nevěděl. Hermanrich se osobně postaral, aby zatčení proběhlo co nejbrutálněji. Metoděj měl hned na začátku pochopit, co ho od této chvíle čeká. Spolu s ním byli zajati i nejbližší spolupracovníci z řad mladých kněží a žáků, kteří ho v tu chvíli doprovázeli.

Svázaného Metoděje hodili na otevřený vůz a tak ho v zimě a dešti vezli do Bavor. Však on změkne. Ve skutečnosti tím docílili něco úplně jiného.

Když Metoděj, zbitý, hladový a zmrzlý, promáčený až do morku kostí ležel na žebříňáku, pocítil poprvé od Konstantinovy smrti obrovskou úlevu a vděk, že jeho bratr zemřel včas. Že mělo-li se tohle stát, že to potkalo jeho a ne jeho křehkého, citlivého bratra. On sám vydrží všechno. Ale dívat se na utrpení Konstantina, to by nesnesl. Naštěstí Konstantin už je v bezpečí. Na toho už nemohou.

A Metoděj se začal tiše modlit, aby za tu milost složil Bohu dík.

Jak se později ukázalo, byl do Bavorska převezen i Rastislav. Na svůj osud musel stejně jako Metoděj čekat řadu měsíců.

Teprve v listopadu 870 se v Řezně konal velký říšský sněm, kterého se tradičně zúčastňovali přední světští i církevní hodnostáři říše a vyslanci závislých slovanských zemí. Před toto shromáždění byl Rostislav v poutech předveden a obviněn…

Metoděj byl před říšský sněm předveden krátce po odsouzení Rostislava. Tentokrát šlo skutečně o výslech.

Obžaloba byla dlouhá. Znovu přišlo na přetřes známé „filioque". Pak slovanská liturgie. Ale u ideologických bodů žaloby bavorští kněži dlouho nevydrželi. Bez okolků přešli k tomu, co je pálilo daleko víc.

„Jak se můžeš opovážit učit v krajině našeho salcburského biskupství?" křičeli na něj ze všech stran ve zjevné narážce na sirmijské arcibiskupství.

„Kdybych byl věděl, že je ta oblast vaše," odpověděl s ledovým klidem Metoděj, „rozhodně bych se jí vyhnul, jenomže on to není kraj vašeho biskupství. Patří svatému Petrovi čili stolici římské. A jestli vy teď z lakoty trváte na starých hranicích v rozporu s církevním právem a bráníte učení Božímu, dejte si veliký pozor, abyste si ve snaze prorazit hlavou železnou horu nevylili mozek!"

Rozhostilo se ohromené ticho.

On jim vyhrožuje...! On, který tu stojí před soudem! Přece ví, co se stalo s Rostislavem!

Jeden z biskupů to nevydržel a pisklavě zaječel: „Takové řeči si odskáčeš!"

Metoděj, i ve svých pětapadesáti letech mohutný a vzpřímený chlap, kterého nedokázal ohnout mnohaměsíční žalář ani Hermanrichův bič, se na to písklo otočil s pohrdavým klidem. - „Říkám pravdu i před císaři a nestydím se za to. Dělejte si se mnou, co chcete. Nejsem o nic lepší než všichni ti, kteří dávno přede mnou přišli v mukách o život jen proto, že říkali pravdu."

Tohle nebyla odpověď vyděšeného mnicha. To byla řeč vojáka, pro něhož nastavovat krk je každodenní chleba. Je to práce, kterou prostě dělá, ale nevidí nejmenší důvod, proč se kvůli tomu vzrušovat.

Pokračování na str. 10

Foto na tiutlní straně:
Bazilika sv. Víta opatství Ellwangen

Před svátostí touto slavnou v úctě skloňme kolena

Eucharistický zázrak v Bolseně před 750 lety

Letos je tomu právě sedm a půl století, co se v italském Bolseně v roce 1263 odehrál eucharistický zázrak, který dal podnět k ustanovení slavnosti „Božího Těla".

Celý příběh začal v Praze, kde jeden místní kněz jménem Petr měl často velké pochybnosti o reálné přítomnosti Pána Ježíše v eucharistii. Stále se mu honily hlavou myšlenky, jak nekonečný Bůh, Stvořitel a Pán nebe a země může vstoupit do nepatrného kousku chleba, který se skrze slovo kněze má stát Tělem a Krví Kristovou. Když tyto své opakované pochybnosti vyznal ve svaté zpovědi, uložil mu zpovědník za pokání vykonat pouť do Říma a zde prosit u hrobu sv. Petra za odpuštění a odstranění všech pochybností. Také měl na své pouti každý den v místě, kde bude přenocovat, v tamním kostele sloužit mši svatou. Kněz Petr skutečně podnikl pouť do Říma, zbožně se modlil u hrobů apoštolů a mučedníků, ale jeho pochybnosti nezmizely.

Na zpáteční cestě z Říma se zastavil na nocleh v Bolseně, zde šel ráno do místního kostela sv. Kristiny sloužit mši svatou. Opět ho přepadly velké pochybnosti ohledně proměňování eucharistie. V okamžiku, kdy vyslovil nad hostií konsekrační slova se celá hostie kromě míst, kde ji kněz držel prsty, proměnila v tělo. Tělo natolik krvácelo, že se kapky krve před zraky všech přítomných rozstříkly na korporál a čtyři mramorové dlaždice. Kněz Petr z tohoto šoku omdlel. Věřící zavolali místního faráře a ten ihned vytušil velký zázrak, který následně vysvětlil svými pochybnostmi i sám celebrant. Hluboce pohnutý kněz Petr poté navštívil papeže Urbana IV., který zrovna pobýval v sousedním městě Orvietu. Místní biskup byl okamžitě pověřen vše přezkoumat. Na místě shledal, že se skutečně jedná o zázrak. Vzal korporál se zázračnou hostií, aby ho ukázal papežovi. Ten mu však již mezi tím vyšel vstříc se zástupem zbožných lidí a když spatřil na korporálu krvácející eucharistické Tělo, sám padl na kolena a klaněl se svátostnému Pánovi.

Obyvatelé Orvieta na památku zázraku vystavěli gotický chrám, kde se korporál se zázračnou hostií uchovává dodnes. V Bolseně, v kostele sv. Kristiny, kde sa zázrak stal, je možné dodnes vidět čtyři mramorové kusy oltáře, na které padly kapky Nejsvětější Krve. Tři jsou upevněné pod sklem a čtvrtý je pohyblivý a každý rok se nosí v průvodu Božího těla.

Následující rok v srpnu 1264 papež Urban IV. ustanovil svátek nejsvětějšího Těla a Krve Kristovy na počest Nejsvětější Svátosti a pověřil Tomáše Akvinského, aby složil oficium a mešní texty k tomuto svátku. Hymny Klaním se Ti vroucně, Chvalte ústa, Sione chval Spasitele a K svátku tajemnému se zpívají dodnes.

Zasklený oltářní kámen v Bolseně se stopami Kristovy Krve

Klaním se Ti vroucně,

skrytý Bože náš,
jenž tu ve svátosti sebe ukrýváš.
Zrak i hmat i chuť tu klame mysl mou,
jenom sluchu svému věřím s jistotou.
Na kříži jsi tajil jenom Božství své,
zde však také skryto člověčenství Tvé.
Ran Tvých jako Tomáš vidět nežádám,
že jsi Pán a Bůh můj, vroucně vyznávám.
Abych v Tebe věřil, to mi račiž dát,
uč mě v Tebe doufat,
Tebe milovat.
Amen.

Modlitba sv. Tomáše Akvinského

LITURGICKÁ ČTENÍ

11.neděle v mezidobí - 16.června 2013

1.ČTENÍ - 2 Sam 12,7-10.13

Čtení z druhé knihy Samuelovy.

Nátan řekl Davidovi: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoli jiného bych ti přidal. Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitu Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Ammonových synů. Proto se již nikdy nevzdáli meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetity Uriáše a udělals ji svou ženou.“ David řekl Nátanovi: „Zhřešil jsem proti Hospodinu!“ Nátan Davidovi odpověděl: „I Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!“

2.ČTENÍ - Gal 2,16.19-21

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. Z toho důvodu jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého. Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováváním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

EVANGELIUM - Lk 7,36-8,3

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem. Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslil si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jakého druhu je ta žena, která se ho dotýká, že je to hříšnice!“ Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl!“ On na to: „Jen mluv, Mistře!“ „Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?“ Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil.“ Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbils mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“ Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?“ On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!“ Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

12.neděle v mezidobí - 23.června 2013

1.ČTENÍ - Zach 12, 10-11

Čtení z knihy proroka Zachariáše.

Toto praví Hospodin: „Na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vyliji ducha milosti a prosby o slitování. Budou hledět na toho, kterého probodli, budou nad ním naříkat, jako se naříká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nářek, jako se naříká v Hadad-Rimmonu na megiddské pláni.“

2.ČTENÍ - Gal 3, 26-29

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtění v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši. A když patříte Kristu, jste tedy Abrahámovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

EVANGELIUM - Lk 9, 18-24

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“ Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“ On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neříkali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

13.neděle v mezidobí - 20.června 2013

1.ČTENÍ - 1 Král 19, 16b. 19-21

Čtení z první knihy Královské.

Hospodin řekl Eliášovi: „Elizea, syna Šafatova z Ábel Mechola, pomaž za proroka místo sebe! Když Eliáš odešel z hory, nalezl Elizea, syna Šafatova, jak právě oral. Měl před sebou dvanáct spřežení, on sám byl při dvanáctém. Eliáš šel kolem něho a hodil na něj svůj plášť. Elizeus opustil býky, běžel za Eliášem a řekl: „Prosím, ať mohu políbit svého otce a svou matku a pak půjdu za tebou.“ Eliáš odpověděl: „Jdi a vrať se; co jsem ti měl učinit, to jsem udělal. Elizeus se tedy od něho vrátil, vzal spřežení býků, zabil je, na jejich jařmu uvařil maso a dal ho lidem k jídlu. Pak vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.

2.ČTENÍ - Gal 5, 1. 13-18

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapřáhnout do toho otrockého chomoutu. Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli ke starým způsobům. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: 'Miluj svého bližního jako sebe'. Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili! Chci říci toto: Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Jsou to věci, které si navzájem odporují, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

EVANGELIUM - Lk 7,36-8,3

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když se přibližovala doba Ježíšovy smrti, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Poslal před sebou posly a ti cestou přišli do jedné samařské vesnice, aby mu tam připravili nocleh. Ale Samaritáni ho nepřijali, protože měl namířeno do Jeruzaléma. Když to viděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?“ On se však obrátil a přísně je pokáral. Pak šli do jiné vesnice. A jak šli, cestou mu někdo řekl: „Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.“ Ježíš mu však odpověděl: „Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.“ Jiného zase vybídl: „Pojď za mnou!“ On však řekl: „Pane, dovol mi, abych napřed šel pochovat svého otce. Odpověděl mu: „Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!“ A ještě jiný řekl: „Půjdu za tebou, Pane; jen mi dovol, abych se napřed rozloučil doma s rodinou.“ Ježíš mu však odpověděl: „Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro Boží království.“

Sv. Cyrila a Metoděje - 5.července 2013

1. ČTENÍ - Iz 61, 1-3a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto a den pomsty našeho Boha, potěšit všechny soužené, zarmoucené na Sionu obveselit, dát jim věnec místo popela, olej radosti místo smutku, šat jásotu místo malomyslnosti.

2. ČTENÍ - 2 Kor 4, 1-2.5-7

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Když jsme pověřeni službou, nenecháváme se ovládnout malomyslností, protože nám Bůh milosrdně pomáhá. Nepoužíváme nečestných uskoků, nepočínáme si chytrácky ani nefalšujeme Boží slovo. Ale hlásáme pravdu naprosto otevřeně, a tak se doporučujeme lidskému úsudku před Bohem. Vždyť přece nehlásáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši. Neboť Bůh, který řekl: 'Ať ze tmy zazáří světlo!', zazářil i v našem srdci, aby osvítil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad víry máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám.

EVANGELIUM - Lk 10, 1-9

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám.

14.neděle v mezidobí - 7.července 2013

1.ČTENÍ - Iz 66, 10-14c

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Plesejte s Jeruzalémem, jásejte nad ním, všichni, kdo ho milujete, radujte se s ním, radujte se, všichni, kdo nad ním naříkáte, abyste sály do sytosti z jeho prsu, který utěšuje, abyste srkali s rozkoší ze zdroje jeho slávy. Neboť jak praví Hospodin: „Hle, přivalím na něj blaho jako řeku, jako rozvodněný potok slávu národů. Jeho kojence ponesou na zádech a na klíně je budou laskat. Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším, v Jeruzalémě naleznete útěchu. Uvidíte to a vaše srdce se zaraduje, jak tráva vypučí vaše kosti. Hospodinova ruka se ukáže na jeho služebnících.“

2.ČTENÍ - Gal 6, 14-18

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Ať je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mě ukřižován svět a já světu. Vždyť ani obřízka nic není, ani neobřezanost, ale nové stvoření. A na všechny, kdo se v jednání budou řídit touto zásadou, ať přijde pokoj a milosrdenství, totiž na pravé Boží Izraelity. A pro budoucnost ať už nikdo mě s těmi věcmi neobtěžuje! Vždyť já na svém těle nosím znamení, že náležím Ježíšovi. Milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s vámi, bratři! Amen.

EVANGELIUM - Lk 10, 1-12.17-20

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!' Říkám vám: Sodomě bude v onen den lehčeji než takovému městu.“ Dvaasedmdesát učedníků se vrátilo s radostí a řekli: „Pane, dokonce i zlí duchové se nám podrobují ve tvém jménu!“ Odpověděl jim: „Viděl jsem satana padnout jako blesk z nebe. Dal jsem vám moc šlapat na hady, štíry a přemáhat všechnu nepřítelovu sílu a vůbec nic vám nebude moci uškodit. Ale radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují zlí duchové, spíše se radujte z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebi.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. května 2013

Politické události

Prezident Zeman vystoupil před poslanci, představil svoje priority a expertní tým

Prezident Miloš Zeman v úterý 7. května poprvé od svého zvolení navštívil Poslaneckou sněmovnu. Ve zhruba čtyřicetiminutovém projevu hovořil o prioritách a návrzích, které hodlá jako hlava státu prosazovat. V závěru vystoupení zmínil také zahraniční politiku a seznámil poslance se svým expertním týmem. Hlavní Zemanovou prioritou je boj s korupcí. Poslance znovu vybídl k prosazení zákona o prokázání původu příjmu a majetku, který podporoval už během prezidentské kampaně, a poukázal na to, že podobná norma funguje už řadu let v Německu. Zákon by se měl vztahovat nejen na politiky, ale také na policejní důstojníky, soudce či státní zástupce. V souvislosti s korupcí pak označil dotace na podporu solárních elektráren za „největší tunel v českých ekonomických dějinách". A oznámil, že navrhl vznik vyšetřovacího týmu, který podle jeho přesvědčení „může být daleko účinnějším, nebo přinejmenším doplňujícím nástrojem, než je parlamentní vyšetřovací komise, která by postihla solární šílenství a solární barony." Druhé priority, snížení nezaměstnanosti, chce Zeman docílit vyšším počtem investic. „Jsou to především investice do lidí, to znamená do zdravotnictví, do školství, do sportu, ale také investice do infrastruktury a bytové výstavby, tedy investice s nejvyšším multiplikačním efektem, investice, které jsou jako jediné schopny rozhýbat hospodářský růst," prohlásil Zeman a podpořil zároveň i návrh opoziční ČSSD na progresivní zdanění. Za poslední prioritu Zeman pokládá změnu volebního zákona. Důvod k ní vidí v personální vyprázdněnosti politických stran. Navrhuje snížit preferenční hranici z pěti na tři procenta a zvýšit počet volebních krajů na 35. Chtěl by také zavést možnost vybírat kandidáty napříč různými kandidátkami, takzvané panašování. Zeman v projevu upřesnil i podobu svého expertního týmu. Zdůraznil, že nejde o „placené poradce, protože placení poradci, právě proto, že jsou placeni, často souhlasí se svým šéfem jenom proto, aby nepřišli o místo a o plat." Členy týmu jsou například bývalá nejvyšší státní zástupkyně Marie Benešová, bývalý ministr financí Jiří Rusnok či expředseda JZD Slušovice František Čuba. V sociálních otázkách bude radit předseda odborové konfederace ČMKOS Jaroslav Zavadil. Prezident, který už několik týdnů vede spory s Černínským palácem ohledně jmenování velvyslanců, v závěru řeči znovu zkritizoval ministra zahraničí Karla Schwarzenberga. „Všimli jste si vůbec, že v Rusku už rok nemáme velvyslance? Pokládáte Rusko za tak nevýznamnou zemi pro naše exportéry, že to považujete za normální? Já jsem panu ministru zahraničí přátelsky nabídl svoji pomoc a je mi líto, že, ač dosud věřím, že se situace změní, nebyla přijata," prohlásil.

Zemřel Valtr Komárek, významný český politik, ekonom a prognostik

Ve čtvrtek 16. května podlehl zdravotním komplikacím jeden z aktérů listopadu 1989, profesor Valtr Komárek. Kvůli potížím po operaci srdce byl několik dní hospitalizován v Praze na Na Homolce. Zemřel ve věku 82 let. „Zpráva o úmrtí Valtra Komárka mě velmi zasáhla. Vážil jsem si jeho přátelství, jeho nadhledu a obrovské životní moudrosti. Sociální demokracii, ale i celé české společnosti, bude člověk jeho formátu a životních zkušeností strašně chybět," řekl o smrti čestného předsedy své strany Bohuslav Sobotka. O velké ztrátě mluví i ostatní zástupci české politické, vědecké i společenské sféry. „Byla to osobnost oddaná ideálům humanismu, měl jsem ho rád a bude se mi po něm stýskat," uvedl ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09). „Vždy jsem ho poslouchal s velkou úctou, i když jsem argumentoval jinak než on, ale vždy jsem se cítil jako žák proti profesorovi," dodal.

Valtr Komárek měl velmi pohnutý osud, oba jeho rodiče zahynuli v koncentračním táboře, on smrti unikl díky pěstounům. Po válce vystudoval Ekonomický institut v Moskvě a stal se přesvědčeným komunistou. Své ideály ale postupně ztrácel, a to nejen po návštěvě Sovětského svazu, ale i poté, co jako poradce pracoval pro tehdejšího kubánského ministra průmyslu Ernesta Che Guevaru. Později uvedl, že se z Kuby vrátil „zralý pro Pražské jaro". V KSČ setrval až do roku 1990. Od poloviny 80. let Komárek zastával funkci ředitele Prognostického ústavu ČSAV. Členy jeho týmu byli mnozí polistopadoví politici, například Václav Klaus, Miloš Zeman, Tomáš Ježek, Vladimír Dlouhý či Miloslav Ransdorf. Zeman Komárka považoval za svého přítele a u příležitosti posledního rozloučení s ním ve strašnickém krematoriu pronesl smuteční řeč. V ní připomněl Komárkův význam pro sametovou revoluci a následné působení ve federální vládě. Vedení sociální demokracie nyní zvažuje instalaci pamětní desky v jeho rodném Hodoníně.

Česká veřejnoprávní média slavila 90 let rozhlasového a 60 let televizního vysílání

Česká televize i Český rozhlas letos na jaře oslavily kulaté narozeniny. K této příležitosti přichystaly pro návštěvníky dny otevřených dveří jak v hlavních budovách, tak i ve většině regionálních stanic. Připraveny byly prohlídky, autogramiády, koncerty a další akce.

Český rozhlas oslavil 90 let pravidelného vysílání. Oslavy začaly už březnovým plesem v pražském Obecním domě a vyvrcholily tradičním dnem otevřených dveří v sobotu 18. května. Akce odstartovala už v 9 hodin ráno. Centrem dění se stala historická budova ČRo na Vinohradské třídě, ale zapojeny byly i regionální stanice po celé republice. Návštěvníky čekal nejprve odborný výklad o historii ČRo, následovala pochopitelně prohlídka vysílacích studií, včetně největšího studia S1. V hale na Vinohradské

třídě se po celý den konaly koncerty – vystoupila například Zora Jandová, Jana Chladková či finalisté soutěže Česko zpívá. Každá ze stanic Českého rozhlasu si přichystala doprovodné programy v podobě živých vysílání a prezentací. Nová stanice mluveného slova Český rozhlas Plus představila takzvaný zvukový laser, technologii, kterou Český rozhlas použil vůbec poprvé. Zajímavým projektem v rámci oslav byla akce nazvaná 90 statečných. Lucie Výborná s Janem Pokorným zpovídali celkem devadesát hostů během osmačtyřicetihodinového maratonu nepřetržitého moderování, čímž si vysloužili zápis do České knihy rekordů. Celý projekt se uskutečnil v proskleném studiu na Václavském náměstí a bylo jej možné živě sledovat i na YouTube. Moderátoři se za mikrofonem střídali každé dvě hodiny, přičemž během této doby stačil každý vyzpovídat čtyři hosty. Spektrum zpovídaných bylo opravdu široké – od sportovců, hudebníků a herců přes úspěšné podnikatele až k bývalému primátorovi Bohuslavu Svobodovi.

Česká televize oslavila 60. narozeniny o 14 dní dříve. Stejně jako na dni otevřených dveří v Českém rozhlase si mohli návštěvníci prohlédnout studia, setkat se se známými tvářemi, které vídají na televizní obrazovce, nebo si poslechnout některý z doprovodných koncertů. Dny otevřených dveří ČT mohli zájemci navštívit v Praze, Brně i Ostravě. Do pražských studií dorazilo šestnáct tisíc lidí a dalších pět tisíc navštívilo studia regionální.

Ekonomika

Žofínské fórum hostilo Miloše Zemana

Prezident Miloš Zeman vystoupil 20. května v Praze jako hlavní host 152. Žofínského fóra, které se tentokrát pořádalo na téma Dvacetiletí České republiky. Poučení z historie, současnost a perspektiva. Ve zcela zaplněném velkém sále pojal svoji úvodní přednášku jako vhled do současných ekonomických problémů – jak domácích, tak globálních. Za jediné možné řešení dlouhodobé finanční krize (česká ekonomika klesá již 6. čtvrtletí za sebou), označil investice a jejich podporu ze strany státu. Evropské unii vytkl přílišnou benevolenci k ekonomicky slabším státům, zejména vůči Kypru, ten by podle Zemana měl být z EU promptně vyloučen. V následující moderované diskuzi se již věnoval širší škále témat, od reforem a současného stavu vysokého školství, přes plány státních investic v blízké budoucnosti, až po chystané zahraniční cesty, po květnové návštěvě Polska jako třetí sousední země (po Slovensku a Rakousku) má letos v plánu návštěvu Izraele.

Z ekonomiky stručně

* Na konferenci Stav a perspektivy rozvoje česko-polských hospodářských vztahů ve Varšavě vystoupil kromě jejího čestného hosta Miloše Zemana i generální ředitel skupiny ČEZ Daniel Beneš. Ten podle serveru Patria.cz oznámil zájem ČEZ o vstup do energetické společnosti Energa, kterou má Polsko v úmyslu zprivatizovat v letošním roce. „Energa je pro nás příležitostí a díváme se na ni, protože je to velice zajímavá společnost se stabilním a regulovaným distribučním byznysem," řekl agenturám Beneš. I přes neúspěchy v Albánii a Bulharsku tak bude Polsko dalším zahraničním trhem, kam ČEZ chystá expanzi.

* Ministerstvo financí na začátku května počtvrté vydalo emisi spořicích státních dluhopisů. Požadovaná cílová částka se pohybovala mezi deseti až dvaceti miliony a její horní hranici se brzy podařilo naplnit, což zapříčinilo předčasný konec upisovacího období. Poprvé MF vydalo dluhopisy na podzim roku 2011. Nyní jsou v oběhu dluhopisy více než za 56 miliard korun.

Kurzovní lístek
30. 5. 2013 (střed)

EUR, 1 .....25.795
Kanada, 1 .....19.197
USA, 1 .....19.927

Kultura

Odbíjení zvonů odstartovalo třetí ročník pražské Noci kostelů

Večer z pátku 24. května na sobotu probíhala po celé Praze a Středočeském kraji akce s názvem Noc kostelů. Třetí ročník se prezentoval s předstihem plakáty ve stanicích metra a na autobusových zastávkách. V pět hodin odstartovalo akci odbíjení zvonů téměř všech zúčastněných kostelů, kterých bylo dohromady s modlitebnami přesně 230. Většina si navíc připravila bohatý doprovodný program či exkurze do míst, kam se návštěvník běžně nedostane. Informační brožura připravená organizátory byla velmi dobře zpracovaná, a tak se každý mohl ponořit do kostelních lodí a sálů modliteben a sbírat v jednotlivých budovách razítka, což se stalo takovým pomyslným symbolem Noci kostelů. V Týnském chrámu na Staroměstském náměstí se srocovaly davy. Jak domácích, tak i turistů, neboť pozvánka na Noc kostelů byla zde, jako i na mnoha jiných místech, vyvedena také v anglickém jazyce. Celou noc se zde konaly komentované prohlídky po chrámu. Na devátou hodinu byl připraven velkolepý varhanní koncert pod vedením Petra Čecha. Koncerty varhaníků, sborů a akustických ansámblů byly na programu téměř všude. V modlitebně církve bratrské v Soukenické ulici vsadili na moderní skupiny Amplify a Straight Experience Quartet. Kulturní náplň se na všech místech kloubila též s bohatým duchovním programem, neboť do Noci bylo zařazeno velké množství rozprav o Bohu a zamýšlení se nad náboženstvím, jako to bylo v kostele Narození Panny Marie v Michli. Další kapitolou byla autorská čtení literárních děl, zejména poezie a předčítání z bible.

Svět knihy 2013: blogování, poezie a bestsellery

Od 16. do 19. května se na pražském Výstavišti v Holešovicích konal již devatenáctý mezinárodní knižní veletrh a literární festival Svět knihy. Jako červená nit se jím vinuly tři tematické linie: Bloger spisovatelem, spisovatel blogerem, Rozmanité cesty poezie a Čteme jedním dechem aneb Když se řekne bestseller. Ke každé linii se vázalo mnoho zajímavých přednášek, namátkou například v poetické linii přednášková diskuze na téma Poezie na internetu či Festivaly poezie – fenomén současnosti, v linii bestsellerové Cesta literatury k filmu v příslušném ladění a v linii bloger-

ské Blogování: první krok ke knize.

Čestným hostem letošního Světa knihy se stalo Slovensko, které zde prezentovalo to nejlepší ze své tvorby a jehož zástupci zorganizovali několik zajímavých přednášek. Hlavním mottem jejich programu bylo Slovensko, čítajte s nami. Zaměření na československé vztahy nepřipadlo na tento ročník náhodou, právě letos si připomínáme 20 let od rozdělení na dva samostatné státy.

Doprovodný program zajišťovaly mimo jiné i filmová přehlídka Svět knihy ve filmu a divadelní exhibice Svět knihy na jevišti, v jejichž rámci byly uvedeny nejlepší kousky inspirované literární předlohou. Velkou atrakcí byl také koncert Básníci v notách, na němž vystoupili třeba Jan Burian či Zuzana Homolová se zhudebněnými verši svých literárních kolegů. Program festivalu se neodehrával pouze na Výstavišti, ale i v pražských kinech, divadlech či kavárnách.

Poměrně pestrá byla i prezentace autorů a nakladatelů literatury pro mládež. Kromě klasických dětských ilustrací například od Heleny Zmatlíkové bylo možno vidět i bezmála umělecká díla abstraktnějšího rázu. Důležitost grafického zpracování knihy se probírala v besedě Slovo a obraz v knize pro děti jsou jedno s autory nominovanými do soutěže Zlatá stuha 2013.

Jedním z hlavních lákadel festivalu byla také přítomnost velkého množství nakladatelských domů, které prezentují svá díla obvykle s veletržní slevou. Na veletrhu se dala najít většina předních domácích nakladatelství, stejně tak i velké množství těch zahraničních – nakladatelé přijeli z více než 30 zemí a regionů po celém světě. Příležitost setkat se se svými oblíbenými autory pak měli návštěvníci nejen na besedách, ale i na četných autogramiádách. Svět knihy 2013 zastřešil 339 vystavovatelů, představilo se na něm 494 pořadů a během čtyř dnů se na akci vystřídalo 36 tisíc návštěvníků.

Vysokoškoláci uspořádali majáles v Karolinu

Prvního května vyrazil z Kampy alegorický průvod studentského majálesu. Směřoval do Karolina, sídla Univerzity Karlovy (UK), kde se od jedné hodiny odpoledne do ranních hodin bavili vysokoškolští studenti. U zrodu majálesu v Karolinu byl nesouhlas s podobou Pražského majálesu. „Podle mě je to hezký festival, ale s majálesem to nemá nic společného," tvrdí Štěpán Drahokoupil. Na popud Karolíny Chloubové se proto rozhodli ještě s dalšími studenty UK uspořádat svůj vlastní majáles. V organizaci jim pomáhali i dobrovolníci z dalších vysokých škol. Program zahájili rektor UK spolu s rektorem Akademie múzických umění (AMU), kteří akci také zaštítili. „Jsem vám vděčný za vaši iniciaci a jsem rád, že se majálesu mohu zúčastnit. Je to pro mě nové stejně jako pro vás, protože v dobách mého studia žádné majálesy nebyly," řekl rektor UK Václav Hampl a spolu s rektorem AMU Janem Hančilem popřál studentům, aby se jim den vydařil. Ve dvoře Karolina vystupovaly studentské kapely, zatímco uvnitř studenti AMU připravili kinosál, kde mohli návštěvníci zhlédnout dokumenty a vystoupení divadelních souborů. „Majáles by měl být především místo, kde by se měli prezentovat studenti," je přesvědčena Chloubová. Do Karolina proto pozvali studenty z nejrůznějších spolků, aby si zde postavili svůj stánek. Prezentovali se také kandidáti na krále nebo královnu majálesu. „Nesouhlasíme s volením krále a miss majálesu. Proto máme jen jednu kategorii - král, nebo královna, takže to může být muž, nebo žena," vysvětluje Drahokoupil. Organizátoři jsou s výsledkem prvního ročníku spokojení, podle jejich odhadu na akci dorazilo kolem 700 lidí. „Podařila se spolupráce s jinými univerzitami a myslím si, že další ročník má určitě potenciál," zhodnotila akci Chloubová.

Tono Stano: Barevná transformace

Až do 16. června mohou (nejen) milovníci fotografie zhlédnout v pražské Leica Gallery nevšední záležitost. Tono Stano, český a slovenský fotograf známý a oslavovaný primárně pro své černobílé fotografie, přešel do barevných sfér. Učinil tak ve svém novém výstavním projektu Moje barvy.

Jáchym Topol se o výstavě a tvorbě Tona Stana na úvodní tabuli výstavy vyjadřuje takto: „Dvě desítky fotografií, které Tono Stano vybral z tvorby posledních třiceti let, jsou unikátním, neboť barevným svědectvím o experimentu, kdy dosavadní dominanty, tedy tvar a světlo, doplňuje autorův průzkum vztahů mezi barvami."

Onen barevný přechod, jenž je leitmotivem výstavy, je ve fotografově tvorbě nezvyklý, a proto lákavý. „Přičemž ojedinělé pokusy o práci s barvou, roky skryté ve fotografově archivu, a jeho nejnovější snímky jsou vystaveny společně poprvé. Nebyl by to Tono Stano, kdyby i tenhle svět neovládala žena. Dostavila se i kráska z proslulé fotky Smysl, kterou tvůrce oblékl do barevných šatek. A i ten jarní lísteček zvěstující čáry máry přírody stejně nejvíc ze všeho připomíná alfu i omegu živočišného vesmíru, ono krvavé a kluzké ústí strojovny zrození," píše Topol.

Právě „motiv zrození" je nejen ve fotografově tvorbě, ale i v aktuální výstavě dominantní, společně s tělem, ženským tělem, které je zobrazováno v nejrůznějších fragmentech, odstínech a situacích. Mistr černobílých aktů našel v barvě řeč, pomocí níž dokáže vyvolat nové vjemy a emoce. Dá se však říci, že Stano barvu znovu objevil, neboť paralelně se svými respektovanými černobílými akty a portréty, jež tvoří podstatu jeho díla, pracoval i s barvou, byť výsledky této části tvorby nevystavoval. Díky tomu můžeme na výstavě pozorovat jak jeho nejnovější barevné fotografie z letošního roku, tak i barevný autoportrét z dob jeho studií.

V rámci výstavy se v pondělí 13. května konala beseda s autorem, v níž se mimo jeho barevnou transformaci mluvilo i o tom, jak své fotografie tvoří, jakou technikou, jak dlouho, zdali mu vyhovuje digitální technika: „Na digitál jsem začal fotit až nedávno, například fotomontáže ale nedělám, ačkoliv doufám, že si všichni uvědomují, že fotografie jako taková lže už sama o sobě." Na besedě se též promítaly jeho známé karlovarské portréty filmových hvězd, kterých už dle svých slov vytvořil více než 70. Projekci provázelo vyprávění příběhů o tvorbě jednotlivých fotografií.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Svatý otec na Velehrad nepřijede, zastoupí ho chorvatský kardinál Bozanić

Veškeré úsilí všech zúčastněných stran, aby se papež František zúčastnil velehradské pouti v tomto roce význačného cyrilometodějského jubilea, se nezdařilo. Nic na tom nezměnila ani cesta zvláštního kurýra prezidenta České republiky, který předal úřední dopisy k pozvání na Velehrad. Benedikt XVI. vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, který ho vedl až k rozhodnutí rezignovat, nemohl naplnit své přání přijet na Velehrad. Pro nového papeže Františka nastala komplikovaná situace. Do Říma přišly tři žádosti o jeho účast na cyrilometodějských oslavách na Velehradě, v Nitře a na eucharistickém kongresu v Kolíně nad Rýnem fyzicky i organizačně by nebylo možné tyto akce zvládnout. Papež František se vydá na Světové dny mládeže do brazilského Rio de Janeira 23.-28. července 2013. Papežova cesta na rodný kontinent je o to pochopitelnější, že jde o prvního občana latinské Ameriky, který se stal hlavou římskokatolické církve.

Papež František jmenoval 10. května 2013 svého legáta pro letošní cyrilometodějskou pouť na Velehradě, která se uskuteční 5. července. Svatého otce zde bude zastupovat kardinál Josip Bozanić, arcibiskup z chorvatského Záhřebu. - Kardinál Bozanić se narodil roku 1949 v Rijece a kněžské svěcení přijal roku 1975. Biskupské svěcení přijal v roce 1989 jako biskup-koadjutor diecéze Krk a záhy se zde stal sídelním biskupem. Roku 1996 byl jmenován apoštolským administrátorem arcidiecéze Rijeka a o rok později arcibiskupem v Záhřebu. Kardinálem byl jmenován roku 2003. V letech 1997–2007 byl zvolen předsedou chorvatské biskupské konference a v letech 2001–2006 působil též jako místopředseda Rady evropských biskupských konferencí.

Generální shromáždění PMD v Římě

Ve dnech 13. – 17. května 2013 proběhlo v Římě každoroční Generální shromáždění Papežských misijních děl (PMD). Zúčastnili se ho národní ředitelé PMD, přibližně ze 150 zemí všech kontinentů. Prefekt Kongregace pro evangelizaci národů, kardinál Fernando Filoni, ve své úvodní řeči zmínil, že mnozí ředitelé pracují v dramatických situacích, které způsobuje pronásledování, chudoba, násilí, konflikty apod., což ovlivňuje účinnost působení PMD. Proto navrhl některé obecné zásady, které mají být realizovány a připomněl identitu a ducha PMD, jako servisní struktury misí v každé zemi. Prezident PMD a pomocný sekretář Kongregace pro evangelizaci národů, Mons. Protase Rugambwa mimo jiné řekl: *„Cítím, že je potřeba dát obnovit misijní animaci církví se starou tradicí. Papežská misijní díla jsou pověřena úkolem vložit misijní animaci jako klíčový prvek do běžné pastorace. Ve farnostech, sdruženích a společenstvích, zejména, co se týče práce s mládeží", prezident trval na tom, že PMD mají opodstatnění pouze tehdy, pokud žárlivě střeží své specifičnosti: animaci, tvořivost, spolupráci s místními církvemi pro misie Ad gentes"* a poukázal na to, že *„nejsme jednou z mnoha charitativních agentur, které shromažďují finanční prostředky na podporu rozvíjejících se zemí. Co charakterizuje naše služby, je první evangelizace a univerzalita."* Připomněl, že Svatý otec nám dává velmi důležitý úkol. Zmínil i slova papeže Františka, který řekl, že ani v době krize nesmíme myslet jen na sebe, ale otevřít se pro druhé. Z celkového hodnocení vyplývá veliká nutnost podpory misijních projektů, protože celosvětově finanční sbírky na misie klesají. Českou republiku zde zastupoval P. Jiří Šlégr, národní ředitel Papežských misijních děl, který přítomným představil a nabídl nový dokumentární film Zambijský bambo, pojednávající o životě bohoslovců v Zambii. Pravidelnou součástí zasedání byla i audience u papeže Františka. Zdůraznil, že misijní poslání je paradigmatem života církve. *„Papežská misijní díla hrají hlavní roli v celosvětové misijní činnosti. Světové misie jsou základem a nejen jakýmsi doplňkem v životě církve."* Ve své řeči citoval slova Pavla VI. o tom, že misionáři nemají být smutní a skleslí, ale naopak, mají šířit radost a naději všude kolem sebe.

Konstantinopolský patriarcha navštívil pražské arcibiskupství

Pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka přivítal 23. května 2013 v Arcibiskupském paláci v Praze ekumenického patriarchu a arcibiskupa Konstantinopole Bartoloměje. *„Je to pro nás velmi významná událost, neboť konstantinopolský patriarcha přichází v jubilejním cyrilometodějském roce z města, odkud k nám sv. Cyril a Metoděj byli vysláni,"* přivítal kardinál Duka vzácnou návštěvu. *„Konstantinopolský patriarcha je symbolem církve,"* pokračoval pražský arcibiskup, *„která se zrodila na Východě, v oblasti řeckého jazyka a řecké kultury. Ta formovala a formulovala naši víru a naše dogmata a vyrostla z ní celá křesťanská civilizace."* Podle kardinála Duky je to právě tato kultura, která navzdory předchozím misiím, ovlivnila u nás ve své době vlastní rozvoj náboženského života a naše zakotvení ve víře. *„Za to děkujeme Cařihradu a sv. Cyrilovi a Metodějovi,"* zakončil svou řeč kardinál Duka. Ekumenický patriarcha Bartoloměj poděkoval za uvítání a navázal na kardinála Duku tím, že veškeré bohatství, které Konstantinopol má, nikdy neměla pouze pro sebe, ale vždy ho nabízela pro dobro celého světa. Právě proto, podle konstantinopolského patriarchy, rozhodl jeho předchůdce sv. Fotios Veliký poslat na naše území dva vzdělané muže, kteří stáli na počátku křesťanské víry zdejších lidí. Patriarcha se ve své řeči vyslovil také ke vztahu pravoslaví a katolické církve: *„Snažíme se rozvíjet bratrské vztahy s církví římskokatolickou a udržujeme dialog i s druhými křesťanskými vyznáními. Rád bych ovšem zdůraznil zvláště dobrý vztah mezi Římem starým a novým, tedy Konstantinopolí,"* potvrdil svá dřívější slova k této otázce patriarcha a připomněl, že poslední tři papežové navštívili Konstantinopol a že se očekává i návštěva nového papeže Františka, kterého patriarcha pozval osobně, když se v Římě účastnil jeho intronizace. Konstantinopolský patriarcha Bartoloměj, považovaný za nejvyšší autoritu pravoslavné církve, se v sobotu 25. května v Mikulčicích zúčastnil oslav 1150. výročí příchodu Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu pořádaných Pravoslavnou církví. Kromě České republiky navštíví také Slovensko.

Podle zpráv České biskupské konference

Klášter Ellwangen - vězení sv. Metoděje

Pokračování ze str. 3

Výslech trval dlouhé hodiny a v přeplněném sále začalo být dusno. A s okovy na rukou bylo obtížné setřít si z tváře pot. Král Ludvík Němec nakonec pobaveně a uštěpačně pravil: „Netrapte už mého Metoděje, vždyť už je zpocený jako u pece..."

„Tak jest, pane," ušklíbl se sarkasticky Metoděj. „To takhle jednou lidé potkali zpoceného filozofa a tázali se ho: Proč se tak potíš? A on jim odvětil: S hrubou čeládkou jsem se přel..."

To je muselo naštvat.

A také naštvalo.

Metoděj dostal doživotí.

Vzápětí byl převezen z Bavor do Švábska a uvězněn v benediktinském klášteře, kde pro ostatní svět beze stopy zmizel. A spolu s ním i pětice jeho mladých spolupracovníků a žáků právě vysvěcených v Římě, jmenovitě Ignác, Lev, Joachim, Simeon a Lazar, kteří byli zajati s ním.

Přivezli je sem v noci, takže dlouho neměli tušení, kde to vlastně jsou. Když tehdy Metoděje vyvlekli z vozu, byla neproniknutelná tma. Zahlédl jen bránu, kovanou a pevnou, za ní něco temného, snad kostelní zeď, a v dálce věnec kopců a hor.

Teprve z různých narážek a prořeknutí začal Metoděj tušit. Po čase si mniši přestali dávat tak úzkostlivě pozor, koneckonců jaká tajemství před vězněm, který odtud stejně nevyjde živ. A tak se dověděl, že je v Ellwangenu.

Často si kladl otázku, proč ho přivezli právě sem. Bylo to proto, že právě tady byl vysvěcen na kněze jeho úhlavní nepřítel a věznitel, švábský rodák biskup Hermanrich? Než získal biskupskou mitru, stal se právě v tomto klášteře opatovým zástupcem. Muselo mu dělat dobře, že jeho letitý protivník skončil právě v těchto zdech...

Jednoho dne vstoupil do Metodějovy klášterní kobky v Ellwangenu jeden z jeho žáků, Lazar.

Tento mladý kněz už se po klášteře pohyboval s poměrně značnou volností. Ze své byzantské domoviny si totiž přinesl pozoruhodné znalosti léčivých bylin. Několik měsíců po Metodějově uvěznění postihla klášter epidemie podivné choroby, která většinu mnichů upoutala na lůžko. Tehdy se Lazar nabídl, že se pokusí nemocným benediktinům pomoci. Pod přísným dozorem ho nakonec zavedli do klášterní zahrady obehnané vysokou zdí a Lazarovi se skutečně podařilo potřebné bylinky najít. Zábaly a čaje pomohly, mnichům se ulevilo a po pár týdnech mohli vstát. Lazar opatovi navrhl, že by přes léto nasbíral nějaké byliny do zásoby, a opat souhlasil. Brzy se pověst o úspěšném léčiteli rozkřikla a Lazar byl stále častěji zván i k lůžku nemocných celebrit města. Opat bystře pochopil, jak výnosným obchodem může být pro klášter prodej léčivých směsí, a tak se Lazar postupně dostával i za zdi zahrady. Získal povolení sbírat i na okolních horských lukách, na mezích i v polích. Všude ho doprovázeli mniši, kteří ho měli střážit, ale spíš se od něj učili léčitelskému umění. Dozor byl stále volnější, po areálu kláštera už se Lazar pohyboval zcela volně. V apatyce sušil byliny, míchal z nich směsi, balil je spolu s mnichy do sáčků, označoval, vážil.

Po dvou letech byl s původní přísností vězněn vlastně už jenom Metoděj. Jeho žáci se více či méně začlenili do klášterního života a pomáhali s nejrůznějšími pracemi.

Lazarův příchod Metoděje potěšil. Měl však neodbytný pocit, že jeho návštěvníka něco trápí. - A vskutku.

Lazar usedl vedle arcibiskupa, několikrát se nejistě podíval na zavřené dveře a pak zcela tichounce řekl: „Rád bych s tebou o něčem mluvil..."

„Poslouchám," přikývl Metoděj.

„Můžu se tě něco zeptat?"

„Jistě."

„Kolik stížností na své zatčení už jsi do Říma poslal?"

„Hodně."

„Myslíš, že některou z nich papež opravdu dostal?"

„Myslím, že vůbec neopustily zdi tohoto kláštera."

Lazar se odmlčel a pak zašeptal: „Chci odtud uprchnout, arcibiskupe..."

Metoděj zatajil dech.

„Papež se musí dovědět, co se s tebou stalo, je nutné ho informovat," naléhavým šepotem pokračoval Lazar. „Není přece možné, aby bavorští biskupové věznili o své vůli moravského arcibiskupa a papežského legáta. Nemají nad tebou žádnou pravomoc!"

„Jen tu moc..." usmál se Metoděj.

„Nemůžeme to tak nechat. Musíš dokončit dílo, kterým tě pověřil Konstantin. Jediná cesta vede přes Řím. Dlouho jsem o tom přemýšlel."

„Je to nebezpečné, Lazare. Jestli tě chytí" - „tak mě zabijí," pokojně dokončil větu Lazar. „Jak jsi to říkal u soudu? Nejsem lepší než ti, kteří už dávno přede mnou v mukách přišli o život, protože říkali pravdu." Metoděj nenašel odpověď.

„Nebo nejsem hoden kráčet v jejich stopách?" pohlédl Lazar arcibiskupovi do očí.

„Nikdo toho není hoden víc," odpověděl tiše Metoděj. „A nikomu bych to nepřál méně..." dodal k tomu v duchu. Místo toho se zeptal: „Jak to ale chceš udělat?"

„Mám to promyšlené. Už mě skoro nehlídají. I venku mimo klášter mě často nechávají samotného. Půjde to. A nějaké peníze mám na cestu také. Občas mi Ellwangenští dali něco navíc. Všechno to mám v jednom vykotlaném stromě. Podaří se to, arcibiskupe. Podaří. Teď je konec srpna, když vyrazím v polovině září, mohl bych být v Římě do Vánoc."

„Budu se za tebe modlit," zašeptal Metoděj. Učitel a žák se objali.

O čtrnáct dní později Lazar nevysvětlitelným způsobem zmizel.

Svaté město ho 14. prosince 872 uvítalo hlaholem zvonů. Oznamovaly smrt papeže Hadriana II. a týž den i zvolení papeže Jana VIII., muže energického a nekompromisního.

Obojí v Metodějově případě uplatnil už na začátku roku 873. Tehdy se nezávisle na sobě stalo hned několik věcí.

Předně do Říma dorazilo poselstvo, které sem vyslal moravský kníže Svatopluk bezprostředně poté, co si dokázal na východofranské říši vybojovat samostatné postavení. Jeho vyslanci žádali, aby byla obnovena i církevní samostatnost Moravy a její správy aby se ujal Metoděj.

Ve stejné době obdržel Jan VIII. i list od panonského knížete Kocela. Církevní zá-

ležitosti v jeho zemi zatím spravovali Metodějovi vysvěcení žáci, ale provizorium nešlo protahovat donekonečna. Kocel tedy žádal papeže o uspořádání církevních poměrů ve své zemi a o urychlený návrat panonského arcibiskupa Metoděje.

Z toho plynuly desítky otázek. Ta základní zněla: Kam se ztratil Metoděj?

Z Říma odešel před více než dvěma roky. Z Panonie se vydal na Moravu, ale tam zjevně nikdy nedošel. - Kde tedy je?

Jan VIII. si vzpomínal, že jisté pochybnosti o osudu arcibiskupa Metoděje měl už jeho předchůdce Hadrián II. Když ale do Říma přišel frizinský biskup Anno a papež se ho dotázal, jestli o Metodějovi něco ví, prelát bez uzardění prohlásil, že o někom takovém nikdy neslyšel a že ho vůbec nezná.

Pak se Bulhaři v Konstantinopoli definitivně přiklonili k Byzanci, Illyricum se ztratilo v nedohlednu a Hadrian II. ztratil o panonsko-moravskou diecézi zájem. Několik měsíců nato zemřel.

Jan VIII. se bez váhání rozhodl celou věc okamžitě vyšetřit, a to do všech důsledků.

V tomto okamžiku se objevil Lazar. Kněz, který znal pravdu.

Audience se konala bezprostředně poté. To, co Jan VIII. vyslechl, jím doslova otřáslo. Přitom o věrohodnosti Lazara nebylo nejmenších pochyb. Papežský bibliotékář Anastasius ho znal a věděl, že skutečně patří do okruhu Metodějových nejbližších spolupracovníků a že byl vysvěcen přímo tady v Římě.

Brzy papež věděl vše: jména, data, fakta. Byl rozezlen na nejvyšší míru. Metodějovo zatčení, soud i samo věznění, to vše bylo zcela proti církevnímu právu. Šlo o naprostou a bezprecedentní zvůli bavorských biskupů. Nic z toho, co Metodějovi vyčítali, by před řádným soudem neobstálo. A Jan VIII. to vzal osobně. Zásah bavorských biskupů proti Metodějovi chápal nejen jako neodpustitelnou urážku vysokého církevního preláta, který byl zaštítěn mocí papežskou, ale přímo i jako urážku papežské moci samé. A něco takového nehodlal trpět. Biskupové, kteří se tak neslýchané provinili, budou pykat.

Zatímco se papežská kancelář dala do práce, Lazar Řím opustil. Pospíchal do Švábska dát Metodějovi zprávu, že se vysvobození blíží. K cíli však nedorazil. Na cestě byl zákeřně zavražděn…

Brzy po něm se pak stejnou cestou vydal ankonský biskup Pavel, kterého papež poslal do Němec a do Pannonie jako svého legáta. Měl rozsáhlé pravomoci a zcela jednoznačný úkol: osvobodit Metoděje, potrestat biskupy, kteří jeho osud zavinili, a obhájit právo Říma na Pannonii. V tomto směru dostal od Jana VIII. naprosto přesné instrukce. Papež mu výslovně nařídil, aby důkladně vyložil Ludvíku Němci jakožto ochránci bavorských biskupů, že hned od počátku pannonská diecéze povstala přímo z Říma a že výsady svatého Petra jsou chráněny před změnami časovými a před změnami říší. Měl výslovně zdůraznit, že dovolávat se promlčení nepřipadá v úvahu, zejména když to promlčení bylo zaviněno vpádem barbarů. Nehledě na to, že podle římského práva, které platí i u křesťanů, by muselo uplynout sto let, aby se stalo promlčení právně platným. Ale-spoň když se jedná o zájmy církve. Jestliže tedy bavorští biskupové spravovali Pannonii pouhých pětasedmdesát let, nemohou na tom žádné právo zakládat.

Kromě této instrukce vezl Pavel ankonský i tři dopisy. Měl je předat prelátům, kteří Metoděje odsoudili do vězení. A nebyly to dopisy, které by si adresáti dali za rámeček. Papež svému legátovi kategoricky nařídil, aby se od uvedení arcibiskupa Metoděje nazpět k Svatoplukovi nedal odvrátit žádnými výmluvami biskupů, jakož ani předstíráním válek a jiných nebezpečenství. Měl prosadit právo všemi, i těmi nejtvrdšími prostředky. Metoděj musí být propuštěn a uveden do své diecéze. Několik týdnů nato se ankonský biskup Pavel objevil ve Švábsku a začal tvrdě dělat pořádek. Předvolal si salcburského arcibiskupa Adalvina, frizinského biskupa Anna a pasovského biskupa Hermanricha a preláti už z jeho prvních slov pochopili, že je zle. - A bylo.

„Vy jste bez kanonického nálezu odsoudili biskupa, který byl pověřen apoštolskou stolicí. Věznili jste ho v žaláři, trýznili jste ho políčky. Bránili jste mu ve svaté službě a tři roky jste mu znemožňovali sídlit v jeho diecézi, ačkoli po celou tuto dobu apoštolskou stolici přemnohými posly a listy o pomoc žádal. Neráčilo se vám dostavit se k našemu soudu, naopak, vždycky jste se snažili uniknout. A nakonec jste bez apoštolské stolice konali předstíraný soud. Nyní jsem tu já. A mým úkolem je postarat se, abyste tak dlouho nesměli sloužit mši svatou, jak dlouho jste v tom bránili tomuto ctihodnému muži. On sám bude stejnou dobu svěřené mu biskupství bez jakéhokoli ohrožení a sporu spravovat, což jste mu, jak bylo zjištěno, znemožňovali. Teprve až takto bude mezi vámi vše vyrovnáno, přijďte společně před stolici apoštolskou, kde budou slyšeny a souzeny obě strany. Jelikož jde o spor mezi arcibiskupy, nikdo jiný než patriarcha nemá právo jej soudit."

Pavel domluvil a předal provinilým prelátům osobní listy papeže. Co list, to ortel.

Hermanrich četl: „K oplakávání tvé nepravosti nestačí, myslíme, ani pramen slzí, jak praví prorok Jeremiáš. Což nebyla tvou zvířecí ukrutností a tvou svévolí překonána zuřivost kteréhokoli světského člověka, ba kteréhokoli tyrana, neřkuli biskupa? Bratra a spolubiskupa našeho Metoda jsi žalářními tresty stíhal, trýznil ho pod širým nebem delší dobu při nejtužší zimě a hrozných deštích, odváděl ho od správy církve, která mu byla svěřena, a dospěl jsi do takové zbabělosti, že jsi ho chtěl na schůzi biskupů, kam byl přivlečen, koňským bičem zbíti, kdyby tomu jiní nebyli zabránili. Je to, táži se, počínání, jaké sluší biskupovi? Nastojte, biskup, který biskupovi tak ubližuje, a to biskupovi, jenž rukou apoštolské stolice k svému úřadu posvěcen a zvláště vyslán byl! Avšak nechceme nyní šířiti se o tom, co jsi spáchal, abychom nebyli nuceni bez odkladu prohlásit, co náleží. Místo toho autoritou Boha všemohoucího a svatých knížat apoštolských Petra a Pavla a naší nepatrnosti tě zbavujeme účastenství svátostí Kristových a tvých spolukněží. A jestli nepospíšíš s přítomným Pavlem, ctihodným biskupem, anebo se samotným nejsvětějším bratrem Metodějem do Říma, abys zároveň s ním slyšen byl, neujdeš spravedlivému trestu."

Biskup frizinský Anno obdržel list následujícího znění:

„Smělost a domýšlivost tvá přesahuje nejen mraky, nýbrž i sama nebesa. Uchvátil jsi úřad apoštolské stolice a osobil sis jako nějaký patriarcha soud nad arcibiskupem. Ba co víc, tys s bratrem svým, arcibiskupem Metodějem, který byl nadán důstojností legáta apoštolské stolice, více tyransky než kanonicky zacházel, což jen

na potupu stolice apoštolské jsi vykonal. A když tě žádal, jak učí svaté kánony, tys nedopustil, aby soud svaté římské stolice přišel k platnosti. Tys proti němu s tvými následovníky a soudruhy vyslovil jakýsi rozsudek a odloučiv ho od konání svatých služeb, do žaláře uvrhl. Mimo to, ač praviš, že jsi vlastním člověkem svatého Petra, abys péči měl o dědictví Petrovo ležící v Německu," tady papež zjevně narážel na spor o pannonskou diecézi, „tys vězení a pronásledování vyhlásil nad oním bratrem a spolubiskupem, ba více, legátem naším, vůči němuž s větší péčí náleželo jednati, nejen jako nejméně věřící, nýbrž tys v Římě, když se tě naši lidé po něm tázali, lživě zapřel, že ho znáš, ačkoli jsi byl všech útrap, které vaše družina jemu způsobila, sám strůjcem, sám podněcovatelem, ano, i sám původcem. Nebude-li postavení téhož ctihodného biskupa tak upraveno, aby sám mohl všechno příkoří kvůli Bohu odevzdati k zapomenutí, bez meškání spěchej do Říma, abys o všem tom vydal počet. Jinak po měsíci září tak dlouho bude ti zakázáno přijímati tělo Páně, dokud neprokážeš vytrvalost a poslušnost vůči nám."

A svůj kalich hořkosti si musel vypít i Adalvin.

„Nediv se," psal mu papež, „že jsme řekli, že bratr náš Metoděj má být do svého sídla uveden právě tvým přispěním, neboť zajisté je záhodno, abys ty, jenž jsi byl původcem jeho svržení, byl též příčinou, aby on v svěřený úřad opět se uvázal..."

Ale dříve než mohla přijít ke slovu spravedlnost pozemská, jmenovitě církevní, zasáhla moc vyšší. Všichni biskupové, kteří se proti Metodějovi dopustili násilí, v krátkém čase po sobě zemřeli. Adalvin salcburský už 14.května 873, Hermanrich pasovský roku 874, Anno frizinský 9.října 875.

Metoděj vyšel spolu se svými žáky na svobodu na jaře 873. Jeho radost kalil jediný mrak. Lazar byl nezvěstný. Papežský legát Pavel z Ankony mohl Metodějovi pouze sdělit, že Lazar opustil Řím ještě před ním. V každém případě Pavel do Říma Lazarovo zmizení ihned oznámil a papež bezodkladně nařídil vyšetřování. Stopa zavedla vyšetřovatele až do zájezdní hospody severně od Říma...

I v tomto případě si dal papež záležet, aby Lazarovi vrahové byli dopadeni a stihl je spravedlivý soud.

Pamětní desky v klášteře v Ellwangen připomínají Metodějovo věznění

Metodějovo uvítání na Moravě bylo nadšené, triumfální a lidsky dojemné, ale arcibiskup přitom nemohl necítit, že se mnohé změnilo... *(Jindra Jarošová, Svatí kacíři s.303 – 318)*

Na Moravě upevnil svou vládu Rostislavův synovec Svatopluk. Poté, co v roce 870 vydal Frankům zajatého Rostislava, byl i on zajat a uvězněn Franky. Obvinění ze zrady mu však nebylo prokázáno a byl propuštěn a dokonce v roce 871 vyslán v čele franského vojska, které mu svěřil syn Ludvíka II. Němce Karloman, aby potlačil povstání Moravanů v čele se Slavomírem. Před starým Rostislavovým městem však Svatopluk zanechal Franky budovat tábor a pod záminkou vyjednávání přešel na stranu Moravanů. Hned na to nic netušící Franky v čele Slavomírova vojska přepadl a zničil. Touto drtivou porážkou Franků Svatopluk prakticky převzal a dalšími porážkami tří franských tažení v roce 872 zcela osamostatnil svou říši. Návratem Metoděje získal i církevní nezávislost a nakonec, aby mohl nerušeně rozšiřovat území, uzavřel Svatopluk roku 874 s Franky mír.

Poutě do Ellwangen

Město Ellwangen se nachází asi na poloviční cestě mezi Norimberkem a Stuttgartem ve Švábsku v dnešním Německu. Počátkem 9. století zde vznikl benediktinský klášter, kde byl vězněn, v letech 870 - 873 moravský arcibiskup Metoděj. V době nesvobody se Ellwangen stal poutním místem mnoha emigrantů. Dodnes se zde setkávají Řekové, Bulhaři, Makedonci, Slovinci, Češi a Slováci a odsunutí sudetští Němci. První pouť se zde konala v roce 1970 a byla to pouť Slovinců. Při ní byla péčí městské rady Ellwangen pod vedením starosty Karla Hermanna Wöhra slavnostně posvěcena pamětní deska, znázorňující soud nad Metodějem, kterou vytvořil místní sochař Hans Schebler. Postupem času k ní přibyly ještě tři další pamětní desky – Makedonská, Slovenská a Bulharská. Čeští krajané z Mnichova, Stuttgartu, Frankfurtu, Norimberku i dalších koutů Evropy do Ellwangen putují každoročně již víc jak 40 let. Naposledy to bylo vloni v červenci pod vedením českého misionáře z Mnichova P. Bohuslava Švehly. Po mši svaté slavené v bazilice sv. Víta se vydal průvod v čele s účastníky v národních krojích k pamětní desce sv. Metoděje, kde položili kytici, pomodlili se a zazpívali Svatováclavský chorál a národní hymnu. Po pádu železné opony dnes kroky mnohých poutníků směřují již bez problému na Moravský Velehrad, v době totality, kdy hranice byly neprodyšně uzavřeny, byl Ellwangen místem, kde se krajané žijící v exilu mohli svobodně scházet k uctění památky našich slovanských věrozvěstů a se svou rodnou vlastí mohli být spojeni jen duchovně na dálku. Toto místo však není zapomenuto ani v současné době.

Oživil litografii věrozvěstů po sto letech

Pouze tři litografické dílny existují dnes v České republice. Dvě v Praze, třetí umělecký tisk provozuje František Pavlica v Hroznové Lhotě na Hodonínsku.

Původně vystudoval zemědělskou školu, mnoho let se ale věnuje lidové tvořivosti, je také jediným výrobcem doškových střech v republice, za což získal od ministerstva kultury titul Nositel tradice lidových řemesel.

František Pavlica je ale také malíř a ilustrátor a svoji všestrannost završil před třemi lety pořízením litografického stroje. „Převezl jsem ho od Františka Krňávka z Rovenska, který byl mým učitelem, a ten ho získal v sedmdesátých letech od pražského spolku Hollar z ateliéru slavného výtvarníka Tomáše Bíma," vysvětlil Pavlica. Na akademii se mu sice dostat nepodařilo, nahradila ji ale praxe, setkávání s výtvarníky a hlavně zájem o výtvarné umění.

František Pavlica s litografií dle předlohy Jano Köhlera. Vlevo první barva, vpravo hotový číslovaný tisk.

Litografie nebo též kamenotisk jako staré tiskařské řemeslo vyžaduje um, trpělivost a přesnost. „Je to nejnáročnější grafická technika, hodně o chemii, všechno děláte ručně a musíte dodržet přesný postup. Nabízí ale spoustu technologických možností, jako žádný počítač, můžete lavírovat, škrábat, stříkat, a barvy jsou na první pohled živé a plné," zdůrazňuje výtvarník.

Pro každou další samostatnou barvu je třeba vytvořit novou matrici a předtím plochu kamene dokonale vybrousit a připravit. „S vytíráním kamene mi pomáhá manželka a syn, musí se to umět. A každá hotová grafika má punc tiskaře, každá litografie je originální tisk a jako výtvarné dílo se čísluje," zdůrazňuje výtvarník a tiskař v jedné osobě a přejíždí prstem po papíře. Hmatem lze totiž vrstvu barvy jemně rozeznat.

Pavlica kromě vlastní tvorby pořádá v Hroznové Lhotě výstavy výtvarníků a ve své kamenotiskařské dílně také workshopy pro studenty uměleckých škol, občas u něj tvoří tisky známí umělci.

Letošní výročí 1150 let od příchodu slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu bylo pro Františka Pavlicu příležitostí, aby po sto letech oživil původní litografii akademického malíře Jano Köhlera, žijícího na Kyjovsku a proslulého též zdobením sakrálních staveb. „Vytvořil jsem předlohu podle jeho původní kresby a použil soutisk osmi barev, to znamenalo osmkrát připravit kámen a při tisku 200 kusů tedy celkem 1600 krát přejet strojem. Celkem to trvalo asi dva týdny. Bylo to dílo k letošnímu výročí příchodu věrozvěstů, něco půjde do Olomouce pro arcibiskupství, do Karmelitánského nakladatelství, na Velehrad," říká Pavlica. - Několik exemplářů se dostalo také do Chicaga. (pozn. redakce)

Ale to není vše, čím se výtvarník zabývá. Věnuje se také divadlu v Hroznolhotském ochotnickém spolku Hrozen. „Manželka je scénáristka a autorka, já dělám kulisy a scénografii. Dvakrát jsme už vyprodali Slovácké divadlo. Hry Koníčky jsme odehráli 34 představení," vypočítává s neutuchající energií Pavlica.

FRANTIŠEK PAVLICA

Výtvarník, tiskař, výrobce doškových střech. Narodil se roku 1971, žije s manželkou a třemi dětmi v Hroznové Lhotě. Je členem výtvarné skupiny Klubu kultury v Uherském Hradišti. Pavlicovy kresby mají svoji osobitost, od krajiny a duchovních námětů se propracoval až k figurálním motivům a portrétům, jeho častým tématem jsou i výjevy ze Slovácka zobrazené i v kalendáři Rok na Slovácku. Jeho ilustrace se objevily i v knihách Jiřího Jilíka. Věnuje se také výrobě slámových věnců, doškových střech, je nositelem tradice lidových řemesel. Hraje také ochotnické divadlo.

LITOGRAFIE

Též kamenotisk, tisk z plochy. Metoda vynalezená koncem 18. století Aloisem Senefelderem v Praze. Tímto způsobem se tisklo celé 19. století. Základem technologie je speciální třetihorní kámen, jemnozrnný vápenec uhličitý. Nejkvalitnější se těžil v Bavorsku. Na jeho vyhlazenou plochu přenese výtvarník kresbu litografickými tužkami nebo tuží, po chemickém odleptání kresba mírně vystoupne z plochy. Kámen odpuzuje mastnotu barvy tam, kde není kresba a přes válec se přenáší na papír. Pro každou další barvu je třeba kámen vyhladit a vytvořit novou matrici. Výsledkem soutisku je grafický list a každý jednotlivý tisk je originálem, jež se čísluje, maximálně do 200 kusů. Ve 20. století začala litografie ustupovat modernějšímu ofsetu a sítotisku. Zachovává se dodnes pouze pro účely uměleckého tisku ve výtvarném umění.

Ivo Cencinger
Hodonínsko 18. dubna 201

Madona Hostýnská

Jsou něžné oči Tvé, Madono z Hostýna,
na hory vrcholku, kde nebe začíná,
kam vedou kroky těch, kdo léky hledají
na rány bolavé, skrývané potají
ve stinných zákoutích Svatého Hostýnka,
kde kvete úleva, kde čeká maminka,
co umí potěšit, pohladit po hlavě
ve světě záludném, v těžkostí záplavě -
Madono z Hostýna.

Jsou něžné oči Tvé, Madono z Hostýna,
jak barva kopretin, jež spadly do klína
Popelce v Nazaret (viz báseň Renčovu),
jak vůně fialek podél cest k domovu,
jak oči snoubenek, co prsten dostaly,
jak slzy radosti, zářné jak krystaly,
jak slova díků, jež nelze rtům vyslovit,
jak život vzkříšený, který lze věčně žít,
v němž všechno překrásné vždy znovu začíná,
jak v dlouhém čekání radostná novina,
Madono z Hostýna.

Jsou něžné oči Tvé, Madono z Hostýna,
jak vlna jehňat a jak ruka mámina,
jak chleby pečené růžově do zlata,
jak větve jabloní, nesoucí poupata,
jak lány obilí, co zrají na Hané,
jak sladké hrozny, vždy v podjeseň trhané,
jak malých koťátek radostné předení,
jak samet jehněd pro předjarní Vzkříšení,
Madono z Hostýna.

Pro něhu očí Tvých, Madono z Hostýna,
pro hebkost trávy, v níž sladce se usíná,
pro samet jehněd a pro vůni fialek,
pro prsty věží, co sahají do dálek,
pro blesky v dlaních Tvých, co ďábla zahnaly,
pro vodu živou, co teče tu ze skály,
pro zvonů libý zvuk, jas krojů z Moravy,
pro pestrých šátků žen radostné záplavy,
pro hudbu žesťů a pro vlání praporů,
pro tichá ANO přes všechna NE záporů,
pro teplo potěchy, jehož jsi příčina,
kladu Ti děkovnou kytici do klína,
Madono z Hostýna.

P. Libor Koval
Moravské Madony

Panna Maria Hostýnská v České kapli
Národní svatyně Neposkvrněného Početí ve Washingtonu, DC

Srdečně Vás zveme

na oslavu 30. výročí

POSVĚCENÍ ČESKÉ KAPLE PANNY MARIE HOSTÝNSKÉ

v Národní svatyni Neposkvrněného Početí Panny Marie ve Washingtonu, DC

Slavnostní mše svatá při této příležitosti bude

v neděli 16. června 2013
ve 12.15 hodin v poledne

Rev. Antonín Kocurek
a výbor České kaple

Česká misie

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL

Vás srdečně zve na

PIKNIK

na Den Otců

na zahradě České misie

v neděli 16. června 2013
od 12:00 v poledne do setmění

Hraje DJ Mike

k poslechu, zpěvu a tanci

K jídlu bude připraven domácí guláš,
teplé uzeniny,
bramboráky, langoše a
výborné pečivo všeho druhu.
K pití bude chlazený Staropramen a
Plzeň, víno a limonády.
Také nebude chybět zmrzlina.

Vstup volný

Informace:
708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Česká misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na

POUŤ K SVATÝM CYRILU A METODĚJI

u Panny Marie v Exilu

v neděli 7. července 2013

v areálu Benediktinské univerzity
a opatství sv. Prokopa.

Ve 2.00 hodiny odpoledne

na klášterním hřbitově bude slavnostní
mše svatá na památku 1150. výročí příchodu
sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu.
Po mši svaté se pomodlíme za zemřelé
kněze a řeholníky českého původu
a pak bude následovat
průvod k soše Panny Marie,
kde bude závěrečná pobožnost.

Touto poutí navazujeme na starou tradici národních poutí k Panně Marii v Exilu do Lisle a připomeneme si unionistické sjezdy, které se ve zdejším opatství sv. Prokopa konaly v době nesvobody a ideově navázaly na sjezdy Velehradské.

Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Mons.Dušan Hladík

Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 – 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Robert L. Cermak, Secretary-Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem přátelům a známým, že byl z tohoto světa na věčnost povolán náš tatínek a dědeček, pan

František Škubal

Narodil se 21. prosince 1928 na Moravě.
Emigroval nejprve do Austrálie a potom do Spojených Států.
Mnozí naši krajané ho znali jako pečlivého účetního, který jim vedl účetnictví a zpracovával jim daňová přiznání.
Byl dlouholetým členem a funkcionářem Národního svazu Českých katolíků, Náboženského a kulturního střediska Velehrad a České misie, pravidelně navštěvoval naše krajanské bohoslužby.
Zemřel 17. května 2013 v nemocnici Loyola v Maywood, IL posilněn svátostmi umírajících.
Pohřeb žehem byl privátní

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v sobotu 15. června v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Frank Škubal, syn s rodinou
Soňa Škubalová, dcera

Upřímná vzpomínka

Před šestnácti roky 8.června 1997 na Boží zavolání odešel náhle z našeho středu můj milovaný manžel, starostlivý a dobrácký otec, dědeček, strýc a švagr, pan

Henry Vicenik

rodák ze Zahorovic na Moravě

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním a spolkovým přátelům v USA, kteří si na něj dosud pamatují, děkujeme za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku u příležitosti 16. výročí jeho odchodu na věčnost.

Vlasta Viceniková, manželka
Henry a Barbara, Thomas a Mary Vicenik, synové a snachy
Deborah a James Hojnicki, dcera a zeť
Henry a Jenney, Jonathan Vicenik, Rachel a William Irwin, Danielle a Thomas Hojnicki, vnoučata
Matthew Henry Vicenik, pravnuk

Vděčná vzpomínka

Letošního 30. května si připomínáme druhé výročí, kdy Pán života a smrti povolal na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka, dědečka, bratra, švagra a strýce, pana

Ladislava Gajdu

Narodil se 26. června 1935 v obci Lanžhot nedaleko Břeclavi na jižní Moravě Františku Gajdovi a Marii roz. Škrobačkové. Měl ještě čtyři sourozence, sestry Boženu, Jiřinu a Marii a bratra Milana. V těžkých dobách po komunistickém puči 1948 byli nuceni s celou rodinou v roce 1950 opustit Československou republiku. Jeho otec pomohl nesčetnému množství lidí k útěku za hranice a byl při jedné z akcí zastřelen pohraniční stráží. Rodina Gajdova pobývala rok v uprchlickém táboře v Rakousku a za pomoci přátel se potom dostali do Kanady. Zde byl Ladislav nucen již od mladého věku 16 let těžce pracovat a pomáhat své mamince vydělávat na živobytí. Pracoval jako elektrikář u firmy Dehavyland a tato profese mu zůstala po celý život. V roce 1960 dostal nabídku na práci ve Spojených státech, kde pracoval jako elektrotechnik ve známé firmě Zenit, která vyráběla televizory. V roce 1961 se v Chicagu oženil s Věrou F. Kondrys a později měli tři děti, syny Františka a Milana a dceru Věru. Kromě své práce a rodiny měl také spoustu zálib. Byl dlouhá léta aktivním členem fotbalového klubu Sparta ABA Chicago, kde působil nejprve jako hráč a později jako trenér a funkcionář. Aktivně pracoval v Ústředně Moravských Spolků, kde zpíval, tancoval a po mnoho let vedl program Moravských dnů. Jeho odchod je pro tyto organizace trvalou ztrátou. Jeho láska, trpělivost a obětavost pro rodinu, přátele, fotbal a folklor zůstanou trvale nejen v srdci členů rodiny, ale též ve vzpomínkách široké krajanské veřejnosti. Ladislav Gajda byl též člověkem hluboce věřícím a praktickým katolíkem. Byl aktivním členem České katolické misie a se svou manželkou se velmi zasloužili o získání nového českého kostela v Brookfieldu a jeho rekonstrukci. Za celoživotní práci byl se svou manželkou vyznamenán v roce 2010 biskupem Mons. Petrem Esterkou medailí „Za službu církvi, vlasti a národu". Zemřel tiše v odevzdanosti do vůle Boží 30. května 2011. Je pochován na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, kde očekává slavné vzkříšení.

Mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v neděli 2. června 2013 v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě spolu s námi

Věra Gajda, manželka
František Gajda, syn
Milan Gajda, syn s rodinou
Věra Návrat, dcera s manželem Miroslavem
Božena Bílek, sestra s rodinou
Jiřina Jelínek, sestra s rodinou
Marie Kwilosz, švagrová s rodinou a ostatní příbuzní v Americe, Kanadě a v České republice

Vložte si do paměti a do kalendáře

Československý Festival
Piknik Československo-Amerického Kongresu
v neděli 29. července 2013

Piknik Ústředny Moravských Spolků
v neděli 11. srpna 2013

Výroční piknik České misie
v neděli 8. září 2013

Moravský den
v sobotu a v neděli 21. a 22. září 2013

Pouť na Holy Hill ve Wisconsinu
v neděli 29. září 2013

Hledám autodopravu

Mám zájem nyní o kratší a později i delší dopravu osobním autem. Prosím napište svoje jméno, telefonní číslo a adresu pro častou změnu telefonů s předností pro členy misie.

Josef Pavelčík
4215 Deyo Ave.
Brookfield, IL 60513

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

srdečně děkuje všem, kdo pomohli v měsíci květnu v našem kostele v Brookfieldu s organizací

RUMMAGE SALE

Vzdáváme upřímné Pán Bůh zaplať všem, kdo darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali s prodejem a také s následným úklidem.

Výtěžek byl

$ 1950,-

a bude věnován na splátky dluhu na nový kostel v Brookfieldu

Za Českou misii Mons. Dušan Hladík

Česká a Slovenská televize

- na šedesát českých a slovenských programů
- hlavní programy s časovým posunem pro USA
- možnost záznamu všech pořadů
- napojení přímo na televizor bez počítače

Za jednu cenu $ 24.99 na měsíc máte dvě služby:

Kablovka.com i Online TV1.com

Veškeré informace podá a instalaci zařídí česky mluvící technik
Volejte: Libor Kobza 708 - 328 – 5173

NONAT

Tradiční mast se vrací

Tato populární hojivá mast podle české receptury Marie Mastný Lieblinger z roku 1899 nechyběla v lékárničce žádné z našich babiček. Hojí rány, záněty, bodnutí hmyzu, bolesti a jiné. Po 60 letech se opět vrací na trh.

Dodává se v balení ¾ unce a včetně S. & H. stojí $ 12.49

Bližší informace se dozvíte a objednat můžete na:

www.nonatsalve.com

nebo na adrese:
Alfred Nováček
3831 N.E. Wasco St., Portland, OR 97232
Telefon: 503 – 234 5594

Vzpomínka na architekta Karla Zedníčka

16.června 2013 v poledne se naši krajané sejdou ke slavnostní hohoslužbě v Národní svatyni Neposkvrněného Početí Panny Marie ve Washingtonu DC, aby zde oslavili 30. výročí posvěcení České národní kaple Panny Marie Svatohostýnské a sv. Jana Nepomuka Neumanna Při této příležitosti bychom rádi připomněli krajanské veřejnosti ve Spojených Státech i v Kanadě architekta Karla Zedníčka, tvůrce mozaik na stěnách v této kapli. Na jedné stěně kaple se nachází mozaika Pražského Jezulátka, na druhé boční stěně je mozaika Svatého Václava. Obě z barevné keramiky.

Architekt Karel Zedníček se narodil v roce 1931 v Brně, vyrůstal zde, vychodil obecnou i měšťanskou školu. Po válce vystudoval Střední školu uměleckoprůmyslovou v Brně na Husově ulici. Následovala studia na Fakultě architektury Vysokého učení technického v Brně, obor architektura, kterou ukončil diplomovou prací v roce 1957 - v době zvlášť těžké pro český národ, v době nejhlubší komunistické totality. Po promoci pracoval několik let v podniku Brněnské veletrhy a výstavy jako výtvarník a projektant veletrhů a výstav, samozřejmě s vyloučením cest do zahraničí.

Od roku 1962 působil jako architekt a projektant v Projektovém ústavu obchodu v Brně, kde jsme se opět setkali. Zde pracoval jako projektant hotelů a jejich interiérů, obchodních domů a skladových základen. Zvláště rád vzpomínám na náš společný projekt pěti motelů a patnácti autocampingů v celé republice. Byla to báječná spolupráce spojená s diskusemi v jeho soukromém ateliéru na Veveří. Věnoval se zde zejména malbě a přípravě mozaik z různých materiálů, zejména keramiky, kterou si oblíbil a byla jeho „srdeční záležitostí" (spolupráce s keramičkou v Poštorné) a vitrážím. Činnosti výtvarníka „na volné noze" se začal věnovat asi od roku 1967 pro interiéry různých hotelů a podniků v ČSR.

Mozaika Svatého Václava s prosbou: "Nedej zahynouti, nám ni budoucím"

Mozaika Pražského Jezulátka s pohledem na Hradčany

Samozřejmě s uměleckou prací „na volné noze" byly spojeny neustálé potíže při soužití s komunistickým establishmentem.

Zvlášť nepříjemné začaly být po roce 1968, po okupaci Československé republiky. V roce 1969 se Karel rozhodl pro emigraci a odejel s rodinou do Rakouska, kde měl tetu. Po ročním pobytu mohla rodina odletět do Spojených států. Usadili se na Long Islandu v Oyster Bay. Zde se mohl konečně věnovat svým oblíbeným činnostem, tj. řešení interiérů, malbě obrazů a mozaikám. Karel byl mimořádně erudovaný architekt a výtvarník, byl velmi decentní, klidný, rozvážný, měl smysl pro anglický humor.

Při naší cestě za oceán v roce 1998 jsme se společně setkali v New Yorku a v Oyster Bay a naše setkání bylo velmi emotivní a srdečné. Když jsme plánovali další cestu do Kanady a USA v roce 2002, domlouvali jsme nové setkání v Pennsylvanii. Již k němu však nedošlo pro velmi vážné onemocnění, jemuž architekt Karel Zedníček v červenci roku 2002 podlehl.

Zůstaly nám vzpomínky a dodnes přetrvává silný umělecký dojem z jeho díla. Mozaiky jsme si prohlédli spolu s desítkami návštěvníků v Kapli Panny Marie Svatohostýnské v Národní Svatyni Neposkvrněného Početí Panny Marie ve Washingtonu, DC.

Milý Karle, nad Tvými obrazy stále přemýšlíme a stále na Tebe vzpomínáme. Byl jsi výborný člověk a kamarád.

Arch. Miloš Bařinka a PhDr.Irena Voštová
Atelier IM Luhačovice

Eucharistie znovu objevená

Catalina Rivas žije v Cochabambě v Bolívii.
V první polovině devadesátých let minulého století si ji Ježíš vyvolil, aby skrze ni předával světu svá poselství lásky a milosrdenství.

Bylo to v předvečer Zvěstování a členové našeho společenství šli ke svátosti smíření. Některé ženy ale jít nemohly, rozhodly se proto zajít ke zpovědi dalšího dne před mší svatou.

Když jsem druhý den o slavnosti Zvěstování vstoupila do kostela, trochu pozdě, arcibiskup a kněží vycházeli ze sakristie. Matka Boží mi řekla jemným, sladkým ženským hlasem: *„Dnes je den, kdy se ti dostane naučení. Chci, aby ses dobře usebrala, aby ses o to, co prožiješ, mohla podělit s celým lidstvem."* Byla jsem hluboce pohnuta, aniž bych věděla proč, ale snažila jsem se soustředit.

První věcí, které jsem si všimla, byl sbor krásných hlasů, které jako by zpívaly z dálky. Chvílemi se hudba blížila a pak vzdalovala jako šum větru.

Arcibiskup začal mši svatou, a když dospěl k úkonu kajícnosti, Maria mi řekla: *„Pros Pána z hloubi srdce, aby ti odpustil hříchy, jimiž jsi Ho urazila. Tak se budeš moci důstojně účastnit na velkém privilegiu, jakým je mše svatá."*

Pomyslela jsem si: Jsem přece ve stavu milosti posvěcující, včera jsem se vyzpovídala.

Matka Boží odpověděla: *„Myslíš, že jsi od včerejška Pána ničím neurazila? Dovol, abych ti připomněla několik věcí. Když jsi odcházela do kostela, dívka, která ti vypomáhá, se tě potřebovala na něco zeptat. Ty jsi ale spěchala, protože jsi šla pozdě, a tak jsi jí neodvětila příliš pěkně. To byl z tvé strany nedostatek lásky, a ty tvrdíš, že jsi neurazila Boha...?*

Cestou sem do tebe málem narazil autobus, když jsi přecházela silnici. Dost nevhodně ses pak vyjádřila proti tomu ubohému řidiči, namísto aby ses pomodlila a připravila se tak na mši svatou. Selhala jsi v lásce k bližnímu a ztratila svůj pokoj a trpělivost. A ty říkáš, že jsi Boha nezranila?

Přišla jsi na poslední chvíli, kdy již celebranti vycházeli v procesí ke mši svaté... a chceš se jí účastnit bez předchozí přípravy..."

Odpověděla jsem jí: „Ano, moje Matko, neříkej více. Nemusíš mi připomínat více věcí, protože už nyní umírám smutkem a hanbou."

„Proč všichni přicházíte až na poslední chvíli? Máte přicházet dřív, abyste se pomodlili a poprosili Pána, aby seslal svého Svatého Ducha a ten vás mohl obdarovat pokojem a očistit vás od ducha tohoto světa, od vlastních neklidů, problémů a roztržitosti. On vás uschopní, abyste mohli prožívat tyto tak svaté okamžiky. Avšak vy přicházíte až téměř na začátek bohoslužby a účastníte se jí, jako by to byla nějaká všední událost, bez jakékoliv duchovní přípravy. Proč? Je to přece ten největší zázrak. Přišli jste prožít okamžik, kdy vám nejvyšší Bůh dává svůj největší dar, a vy si toho neumíte vážit."

To stačilo. Cítila jsem se velmi špatně, neboťjsem měla více než dost důvodů, abych prosila Boha za odpuštění. Netýkalo se to jen dneška; kolikrát jsem již - jako i mnoho jiných - čekala venku před kostelem, než kněz dokončí kázání, a pak teprve vešla dovnitř. Tolikrát jsem nechápala, či spíše odmítala pochopit, co znamená být zde, a tolikrát byla má duše plná závažných hříchů, a já si přesto troufala účastnit se mše svaté.

Protože to byl sváteční den, rozeznělo se kostelem Sláva na výsostech Bohu. Panna Maria pravila: *„Veleb a blahoslav z celé své lásky Nejsvětější Trojici a uznej, že jsi jedním z jejích stvoření."*

Jak jiné bylo toto Sláva na výsostech Bohu! Náhle jsem se viděla na vzdáleném místě plném světla, před Vznešenou Přítomností Trůnu Božího. S velikou láskou jsem Bohu začala děkovat, opakujíc: „Pro Tvou velikou slávu chválíme Tě, velebíme Tě, klaníme se Ti, oslavujeme Tě, vzdáváme Ti díky, Pane a Bože, nebeský Králi, Bože, Otče všemohoucí." A vybavila jsem si vlídnou tvář Otce plnou laskavosti. „Pane, jednorozený Synu, Ježíši Kriste, Pane a Bože, Beránku Boží, Synu Otce, Ty, který snímáš hříchy světa..." A Ježíš stál přede mnou s tváří plnou něžnosti a milosrdenství... „Neboť Ty jediný jsi svatý, Ty jediný jsi Pán, Ty jediný jsi svrchovaný, Ježíši Kriste, se Svatým Duchem..." Bůh krásného milování. Ten, který ve chvilce způsobil, že se celé mé bytí rozechvělo...

A já požádala: „Pane, zbav mě všech zlých duchů. Mé srdce patří Tobě. Můj Pane, obdař mě svým pokojem, ať mohu čerpat všechna nejlepší dobra z Eucharistie a můj život může nést ty nejlepší plody. Duchu Svatý, přetvoř mě, jednej skrze mě, veď mě. Bože, dej mi dary, které potřebuji, abych Ti mohla lépe sloužit!"

Začala bohoslužba slova a Maria mi poručila, abych opakovala po ní: *„Pane, dnes chci naslouchat Tvému slovu a přinášet hodně ovoce. Prosím, aby Tvůj Svatý Duch očistil nitro mého srdce, aby v něm Tvoje slovo rostlo a rozvíjelo se. Prosím, abys očistil mé srdce, jen tak bude připraveno."*

Potom Nejsvětější Panna řekla: *„Chci, abys dávala pozor na čtení a na celou homilii. Pamatuj si, žeto, co říká Písmo, se nevrací zpět, dokud nevydá plod. Budeš-li pozorně naslouchat, část z toho, co uslyšíš, v tobě zůstane. Musíš se snažit, aby sis celý den připomínala ta slova, která na tebe zapůsobila. Někdy to mohou být dva verše, jindy četba celého evangelia, a někdy jen jediné slovo. Vychutnávej je během dne a stane se částí tebe. Život se změní,*

jestliže dovolíme, aby Boží slovo proměňovalo naši osobnost. A nyní řekni Pánu, že Mu zde naslouchás a že chceš, aby dnes promlouval k tvému srdci."

Ještě jednou jsem poděkovala Bohu, že mi dal příležitost naslouchat jeho slovu, a poprosila jsem Ho za odpuštění, že jsem měla tak tvrdé srdce po mnoho let a učila i své děti, že do kostela se musí v neděli chodit, protože to nařizuje Církev, a ne z lásky a potřeby být naplněn Bohem.

I eucharistické oběti jsem se účastnila vlastně jen z povinnosti a věřila jsem, že to stačí, abych skrze ni byla spasena. Ale nežila jsem ji a ještě méně jsem věnovala pozornost čtením a homilii! Jakou bolest jsem najednou pociťovala nad tím, o co všechno jsem zbytečně přicházela po mnoho let kvůli své lhostejnosti! Jak povrchní je naše účast na mši svaté, když jdeme pouze na něčí svatbu či pohřeb, nebo když se chceme jen ukázat před společností! Jak opomíjíme naši Církev a svátosti! Jak jen plýtváme časem, když se zabýváme věcmi tohoto světa, které mohou v momentě nebýt a na konci našeho života nám jej ani o minutu neprodlouží! Přesto víme, že nic z toho všeho nám nemůže dát ani kousek nebe na zemi a nakonec život věčný. A to se nazýváme vzdělanými lidmi!

Při obětování Matka Boží řekla: *„Modli se takto:* (Opakovala jsem po ní.) *Pane, obětuji se Ti taková, jaká jsem, všechno, co mám a co mohu. Všechno vkládám do Tvých rukou. Pane, pomoz mi překonat moji malost. Všemohoucí Bože, pro zásluhy Tvého Syna, proměň mne. Prosím Tě za svoji rodinu, za své dobrodince, za celé duchovenstvo, za všechny lidi, kteří bojují proti nám, za ty, kteří se svěřili do mých modliteb. Nauč mě položit své srdce na zem před tyto lidi, aby jejich kroky mohly být méně obtížné. Takto se modlili svatí a takto chci, abyste se i vy všichni modlili."*

Tedy takovéto modlitbě nás učí Ježíš - abychom položili svá srdce na zem a zmírňovali tak bolest kroků našich bližních. O mnoho let později jsem četla knihu modliteb světce, jehož jsem velmi milovala, Josémarie Escrivá de Balaguer, a v ní jsem našla modlitbu podobnou té, kterou mě naučila Panna Maria. Možná právě tento světec, jemuž jsem se svěřila, dělal Panně Marii radost těmito modlitbami.

Najednou začaly z lavic vstávat postavy, které jsem dříve neviděla. Vypadalo to, jako by z nejbližšího sousedství každé osoby v katedrále povstala jiná osoba a brzy se chrám zaplnil krásnými mladými lidmi. Byli oblečeni do bělostných šatů. Všichni šli do hlavní lodi a pak směrem k hlavnímu oltáři.

Matka Boží řekla: *„Dívej se, to jsou andělé strážní každé z těch osob, které jsou v kostele. Tvůj anděl strážný odnáší tvé dary a tvé prosby před Pánův oltář."*

V tu chvíli jsem byla zcela ohromena, neboť tváře těchto stvoření byly nepředstavitelně krásné a oslnivé. Byli nádherní, v tváři měli téměř dívčí rysy, avšak vysocí byli jako muži. Jejich bosé nohy se nedotýkaly podlahy, jak se ladně vznášeli. Tvořili nádherný průvod.

Část z nich nesla jakoby zlatou misku s něčím, co zářilo čistým zlatým světlem. Nejsvětější Panna mi řekla: *„To jsou andělé těch, kteří obětují mši svatou na mnoho úmyslů a kteří jsou si vědomi, co to znamená slavit mši svatou. Oni mají Pánu co dát... Obětuj v tomto okamžiku Pánu sama sebe. Daruj mu své bolesti, naděje, smutky, radosti a prosby. Pamatuj, že mše svatá má nekonečnou cenu. Proto buď štědrá v obětování i v prosbách."*

Za prvními anděly šli ti, kteří měli ruce prázdné. Matka Boží mi řekla: *„To jsou andělé těch, kteří jsou zde přítomni, ale nikdy nic neobětují. Nemají zájem na prožívání každého okamžiku mše svaté a nemají dar, který by chtěli přinést k oltáři."*

Na konci průvodu byli andělé, kteří byli velice smutní, měli ruce sepjaté k modlitbě, ale sklopený zrak. *„To jsou andělé strážní těch, kteří sice přišli, ale nechtějí tu být. Těch, kteří přišli jen z povinnosti, bez touhy účastnit se mše svaté. Andělé jsou smutní, protože nemají, co by složili k oltáři kromě svých modliteb.*

Nezarmucuj svého anděla strážce. Pros o mnoho, pros o napravení hříšných, o mír na světě, o dobro pro svou rodinu, své bližní, pro ty, kteří tě požádali, abys je vzpomněla ve svých modlitbách. Pros, pros o mnoho, ale nejen pro sebe, pro všechny.

Pamatuj, že oběť, která se Pánu nejvíce líbí, je celopal, kdy obětuješ Pánu sebe samu, aby tě Pán mohl proměnit skrze své zásluhy. Co můžeš obětovat sama za sebe? Nicotu a hřích. Otci se líbí ty oběti, které jsou spojeny se zásluhami Ježíše Krista."

Procesí, které jsem spatřila, bylo tak nádherné, že to nelze k ničemu přirovnat. Všechna ta božská stvoření se klaněla před oltářem, některá nechávala své dary na podlaze, jiná padala tváří k zemi v hluboké úctě. Pak zmizela mému zraku.

Po skončení preface věřící zpívali „Svatý, Svatý, Svatý..." Všechno za celebrantem zmizelo a po jeho levé straně se objevily tisíce andělů postavených v řadě napříč. Velcí andělé, malí andělé, andělé s obrovskými křídly, s malými křídly, ale i andělé bez křídel. Jako ti prve, byli i tito oblečeni do tunik podobných bílému rouchu kněze či ministranta.

Všichni poklekli s rukama složenýma k modlitbě, klaněli se, vzdávali Pánu čest. Bylo slyšet krásnou hudbu, jako by mnoho sborů mnohohlasně zpívalo spolu s lidmi v kostele: *Svatý, Svatý, Svatý...*

V okamžiku proměňování zázrak nad zázraky. Za arcibiskupem se objevil veliký zástup postav, zase stáli napříč. Byli oděni jako andělé, ale měli tuniky v pastelových barvách: růžové, zelené, světle modré, fialové, žluté, zkrátka všech možných barev měkkých odstínů. Jejich tváře zářily radostí. Zdálo se, že mezi nimi není věkový rozdíl. Bylo poznat (nevím, podle čeho), že to byli lidé různého věku, ale tváře měli všichni stejné, šťastné a bez vrásek. Všichni poklekli při zpěvu: „Svatý, Svatý, Svatý..."

Matka Boží řekla: *„To jsou všichni svatí a blahoslavení. Jsou mezi nimi duše tvých příbuzných, které se už těší z patření na Boha."* Pak jsem spatřila Matku Boží, jak klečí napravo krok za celebrantem. Vznášela se trochu nad zemí a klečela na nějaké jemné látce, která byla zářivě průzračná jako voda. Dívala se s rukama sepjatýma s úctou na celebranta. Nepohlédla na mě, ale mluvila přímo k mému srdci, když mi odtamtud tiše řekla:

„Udivuje tě, že vidíš Marii za arcibiskupem? Tak je to správné... Se vší láskou, jakou mi můj Syn dal, nikdy mi nedal důstojnost kněze - dar kněžství zpřítomňovat denně eucharistický zázrak. Proto mám hlubokou úctu ke kněžím a k zázraku, jaký Bůh uskutečňuje jejich službou. Proto musím klečet zde za nimi."

Můj Bože, kolik moci, kolik milosti vléváš do duší kněží, avšak ani my, a nejspíš ani žádný z nich si to neuvědomuje.

Před oltářem se objevily stíny lidí v šedých barvách s pozdviženýma rukama. Maria řekla: *„To jsou blahoslavené duše v očistci, které čekají na vaše modlitby, aby se naplnilo jejich očištění. Nepřestávejte se za ně modlit. Ony se modlí za vás, ale nemohou se modlit za sebe. Modlete se, aby mohly být s Bohem a těšit se věčně v jeho přítomnosti.*

Teď víš, jak to je. Vidíš, že jsem celý čas zde. Lidé mě hledají na místech, kde jsem se zjevila. To je dobré pro milosti, které tam

obdrží. Ale během žádného zjevení, na žádném jiném místě nejsem více přítomná než při mši svaté. Zde mě vždy najdeš - u paty oltáře, kde se slaví Eucharistie. U paty svatostánku setrvávám s anděly, protože jsem vždy s Ježíšem."

Když jsem viděla Mariinu krásnou tvář při zpěvu „Svatý, Svatý, Svatý..." a rozzářené tváře všech ostatních, jak se sepjatýma rukama očekávali ten zázrak, který se neustále opakuje, cítila jsem se jako v nebi. A přitom jsou lidé, kteří jsou v tomto okamžiku roztržití a baví se. S lítostí musím říct, že jsou lidé - a častěji muži než ženy - kteří stojí se založenýma rukama, jako by Pán byl někdo, kdo je jim rovný.

Pak Maria pravila: *„Řekni všem lidem, že člověk není nikdy více člověkem, než když padá před Bohem na kolena."*

Celebrant vyslovil slova proměňování. I když byl člověkem normálního vzrůstu, náhle začal růst a naplnil se nadpřirozeným světlem, které nabývalo zvláštní síly kolem jeho tváře. Proto jsem nemohla vidět jeho rysy. Když pozvedl Hostii, měl na rukou znamení, která zářila světlem. Byl to Ježíš! To On rozpínal své tělo kolem celebranta, láskyplně jakoby obklopoval jeho ruce. Hostie začala růst a ohromně se zvětšila. Byla na ní tvář Ježíše, který se díval na svůj lid.

Chtěla jsem sklonit hlavu, ale Maria mi řekla: *„Nedívej se dolů. Zahleď se na Něho a opakuj slova z Fatimy: Pane, věřím, klaním se Ti. Doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím Tě o odpuštění za ty, kteří nevěří a neklanějí se Ti, nedoufají v Tebe a nemilují Tě. Odpuštění a milost... Řekni Mu, jak velice Ho miluješ, a klaněj se Králi králů."*

Zdálo se mi, jako bych byla jedinou osobou, na kterou se dívá z veliké Hostie, ale porozuměla jsem, že se s tak bezmeznou láskou dívá na každou osobu. Pak jsem sklonila hlavu, až jsem se čelem dotkla země, jak to dělali andělé a blahoslavené duše. Zlomek vteřiny jsem přemýšlela, jak je možné, aby Ježíš byl zároveň v osobě kněze i uvnitř Hostie. Když celebrant položil Hostii na oltář, nabyla opět normálních rozměrů. Po tváři mi stékaly slzy, stále jsem byla naplněna úžasem.

Když arcibiskup vyslovil slova proměňování vína, prostor oltáře zaplavilo jasné světlo z nebe. Zdi a strop kostela zmizely. Vše bylo temné, jen oltář jasně zářil. Najednou jsem uviděla Ježíše ukřižovaného. Viděla jsem Jej od hlavy po spodní část hrudníku. Příčné břevno Kříže podpíraly veliké silné ruce. Zevnitř toho oslnivého světla vyšlo malé světlo a proměnilo se v zářivou holubici, která začala hbitě poletovat po kostele. Pak usedla k odpočinku na levé rameno arcibiskupa, který byl opět podoben Ježíši, neboť jsem mohla rozlišit jeho dlouhé vlasy, zářivé rány a mohutné tělo. Nespatřila jsem však jeho tvář.

Nad ním byl Ježíš ukřižovaný; hlavu měl skloněnou na pravé rameno. Mohla jsem nazírat na jeho tvář, zraněná ramena a rozdrásané tělo. Na pravé straně hrudi měl ránu, ze které vytékala krev a něco jako voda, ale bylo to něco zářícího. Vypadalo to jako paprsky světla, které směřovaly k věřícím. Udivilo mě to množství krve, která proudila do kalicha. Myslela jsem, že musí přetéct až na oltář, ale ani kapka nespadla vedle.

Matka Boží mi řekla: *„To je zázrak zázraků. Už jsem ti řekla, že Pán není spoután ani časem, ani prostorem. V okamžiku proměňování je celé společenství u paty kříže na Kalvárii ve chvíli ukřižování."*

Dokáže si to někdo představit? Nemůžeme to spatřit očima, ale všichni jsme zde právě v tu chvíli, kdy je Ježíš křižován. A On prosí Otce za odpuštění nejen pro ty, kteří Jej zabili, ale také pro každého z nás: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí."

Od toho dne mi bylo jedno, zda si svět myslí, že jsem blázen, ale prosím každého, aby poklekl a pokusil se prožít v srdci, jak jen je toho schopen, to veliké privilegium, že jsme vykoupeni Pánem.

Když jsme se měli modlit Otčenáš, promluvil ke mně Ježíš poprvé: *„Počkej, chci, aby ses modlila z nejhlubšího nitra, z jakého vůbec můžeš volat. Připomeň si osoby, které tě v životě nejvíce zranily a způsobily ti největší křivdu, abys je mohla obejmout a říct jim: Ve jménu Ježíše Krista vám odpouštím a přeji vám pokoj. Ve jménu Ježíše Krista prosím, abyste mi odpustili a přáli pokoj. Jestliže ta osoba zasluhuje pokoj, obdrží ho. Jestliže se pro něj nedokáže otevřít, vrátí se do tvého srdce. Ale nechci, abys obdržela nebo nabízela pokoj, jestliže nejsi schopna odpustit a zakusit nejdříve pokoj ve svém srdci. Mysli na to, co děláš,"* pokračoval náš Pán, *„v modlitbě opakuješ: odpusť nám, jako i my odpouštíme našim viníkům. Jestliže můžeš odpustit, ale nedokážeš zapomenout, kladeš překážky Božímu odpuštění. Říkáš: Odpusť mi jen tak, jak jsem sama schopná odpouštět, ne víc."*

Neumím popsat svoji bolest nad tím, jak Pánu ubližujeme. A také nad tím, jak ubližujeme sami sobě, když neumíme odpouštět a kvůli předsudkům a vlastní vztahovačnosti v sobě nosíme zlobu a vnitřní neklid. Odpustila jsem. Odpustila jsem z celého svého srdce a prosila o odpuštění ty, kterým jsem kdy ublížila. Chtěla jsem cítit pokoj, který nám přináší Pán.

Arcibiskup řekl: „Daruj nám pokoj a jednotu," a potom: „Pokoj Páně ať zůstává vždycky s vámi." Náhle jsem spatřila, že mezi některými lidmi, kteří si dávali pozdravení pokoje, se objevilo intenzivní světlo. Skutečně jsem cítila v tomto světle Ježíšovo objetí. To On mě objal a dával mi svůj pokoj, protože jsem v tu chvíli byla s to odpustit a vypudit ze svého srdce všechny stížnosti vůči druhým lidem. Ježíš chce sdílet tento moment radosti, obejmout nás a přát nám svůj pokoj.

Nadešel okamžik Svatého přijímání. Opět jsem si uvědomila přítomnost všech kněží vedle celebranta. Když arcibiskup přijal Svaté přijímání, Matka Boží mi řekla: *„Teď je čas modlit se za*

celebranta a za všechny kněze, kteří jsou s ním. Opakuj po mně: Pane, požehnej knězím, očisti je, miluj je, pečuj o ně, pomáhej jim svou láskou. Pamatuj na všechny kněze na celém světě, modli se za všechny posvěcené duše...“

Drazí bratři a sestry, to je chvíle, kdy se za ně máme modlit, neboť oni spolu s námi laiky tvoří církev. Často od kněží vyžadujeme mnoho, ale nedokážeme se za ně modlit, uznat, že jsou také lidé, pochopit a ocenit samotu, která kněze často obklopuje.

Měli bychom se naučit chápat, že kněží jsou lidé jako my, že potřebují naše porozumění a náš zájem. Potřebují naši lásku a péči, neboť tím, že se zasvětili Ježíši, stejně jako On věnují svůj život každému z nás.

Bůh svěřil naše duše do rukou svých pastýřů a náš Pán chce, abychom napomohli jejich posvěcení svými modlitbami. Jednou na onom světě porozumíme zázrakům našeho Pána, když nám prostřednictvím kněží pomáhá spasit naše duše.

Lidé začali vycházet z lavic a přistupovat ke Svatému přijímání. Nadešla chvíle velkého zjevení. Pán mi řekl: *„Počkej chvíli, chci, abys něco spatřila...“* Vnitřní impuls obrátil moji pozornost k jedné osobě, která měla právě obdržet svátost z rukou kněze.

Měla bych ještě říct, že tato žena byla jednou z těch, které se předchozí den nestihly vyzpovídat. Zašla proto ke zpovědi ráno přede mší svatou. Když kněz položil svatou Hostii na její jazyk, tuto osobu zachvátilo světlo, které postupně zaplavilo celou její postavu.

Pán řekl: *„Hle, jak se raduji, když objímám duši, která přichází s čistým srdcem, aby mě přijala.“* Ježíšův hlas byl hlasem šťastné osoby. Bylo úžasné sledovat tu ženu, jak se vrací do lavice obklopená světlem, v objetí našeho Pána. Myslela jsem na to, o co všechno přicházíme. Tolikrát si sami kazíme tuto sváteční chvíli, když chceme přijmout Ježíše a nejsme očištěni od hříchů.

Když jsem šla přijmout Svaté přijímání, Ježíš mi řekl: *„Poslední večeře byla okamžikem největší blízkosti se mnou. V té hodině jsem ustanovil něco, co by v lidských očích mohlo být pokládáno za největší omyl: stal jsem se vězněm lásky, když jsem ustanovil Eucharistii. Chtěl jsem zůstat s vámi až do konce světa, protože moje láska nemohla snést, abyste byli sirotci, vy, které miluji více než vlastní život.“*

Tentokrát mi Hostie chutnala jinak. Byla to směs krve a kadidla a zcela mě zaplavila. Cítila jsem tolik lásky, že se mi z očí začaly nekontrolovatelně řinout slzy.

Když jsem se vrátila na místo, Pán mi řekl: *„Poslouchej!“* Za chvíli jsem uslyšela modlitbu ženy přede mnou, která právě přijala svaté přijímání.

Slyšela jsem ji, jak se v duchu modlí asi takto: „Pane, pamatuj, že měsíc už bude končit a já nemám peníze na nájem, na auto, ani pro děti na školu. Musíš mi nějak pomoci... Prosím, zařiď, ať můj muž tolik nepije. Je v jednom kuse opilý a já už to nesnesu. A jestli nepomůžeš mému nejmladšímu synovi, zase propadne. Zkoušky má tento týden.... A taky dej, ať se ta naše sousedka odstěhuje. A to co nejdřív. Už ji nechci ani vidět...“ Atd., atd.

Ježíš řekl smutným hlasem: *„Slyšela jsi její modlitbu? Ani jednou neřekla, že Mě miluje. Ani jednou Mi nepoděkovala za dar, který jsem jí dal, když jsem tak ponížil své božství, abych ji přitáhl k sobě. Ani jednou neřekla: Děkuji Ti, Pane! Byla to jen samá litanie proseb... A tak to dělají skoro všichni, kteří Mě přijímají. Z lásky jsem umřel a vstal z mrtvých. Z lásky čekám na každého z vás, z lásky s vámi zůstávám... Ale vy si neuvědomujete, že potřebuji vaši lásku. V této pro duši tak vznešené chvíli jsem Žebrákem Lásky.“*

Uvědomujete si vůbec, že On, Láska sama, o naši lásku žebrá, a že my Mu ji odpíráme? Dokonce se snažíme tomuto setkání s Láskou všech lásek vyhnout, s Láskou, která jediná se nám pravidelně obětuje.

Když měl celebrant udělit požehnání, Matka Boží mi řekla: *„Dej pozor..., děláš jakési divné znamení místo znamení kříže. Pamatuj, že toto požehnání může být tím posledním, které z kněžských rukou dostáváš. Když odsud odcházíš, nevíš, jestli to není naposledy. Když vyjdeš z kostela, nevíš, jestli budeš mít ještě příležitost obdržet požehnání od jiného kněze. Tyto posvěcené ruce udělují požehnání ve jménu Nejsvětější Trojice. Dělej proto znamení kříže s úctou, jako by to mělo být poslední ve tvém životě.“*

O co všechno přicházíme, když odmítáme pochopit a plně se zúčastnit každé mše svaté! Co nám brání přivstat si o půl hodiny, zajít na mši svatou a obdržet všechna požehnání, kterými nás Pán častuje?

Vím, že povinnosti nám brání zúčastnit se mše svaté každý den, ale přinejmenším dvakrát třikrát do týdne! Mnoho lidí se vyhýbá nedělní mši s tím, že mají dítě nebo dvě nebo deset, a proto prý nemohou na mši. Co tedy dělat, když máme jiné důležité závazky? Vezmeme své děti s sebou nebo se střídáme, manžel v jednu hodinu, manželka v jinou, ale splníme svou povinnost k Bohu.

Máme čas na učení, na práci, na zábavu, na odpočinek, ale NEMÁME ČAS ALESPOŇ V NEDĚLI ZAJÍT NA MŠI SVATOU.

Ježíš mě prosil, abych s Ním po mši svaté několik minut zůstala. Řekl mi:

„Nevycházej spěšně, když mše svatá skončí. Zůstaň na chvíli v Mé společnosti, raduj se z ní a dopřej Mi, abych se mohl radovat z tvé společnosti.“

Jako dítě jsem slyšela, že po mši svaté s námi Pán zůstává pět či deset minut. Zeptala jsem se Ho:

„Jak dlouho zůstáváš s námi po svatém přijímání?“ Moje bláhovost musela Pána pobavit, odpověděl mi: *„Tak dlouho, dokud ty chceš zůstat se Mnou. Budeš-li ke Mně promlouvat celý den, budeš-li se na Mě obracet při plnění svých povinností, budu ti naslouchat. Já jsem s tebou vždy, to jen ty Mě opouštíš. Když vycházíš po mši z kostela, myslíš, žes odbyla povinnost. Byla jsi na mši svaté a tím to pro tebe končí. Nemyslíš na to, že bych chtěl sdílet tvůj rodinný život alespoň v den Páně.*

Ve svých příbytcích máte místo na všechno a místnost pro každou činnost: místnost na spaní, jinou na vaření, jinou, kde usedáte k jídlu atd., atd. Kde jste si vyhradili místo pro Mne? Nemělo by to být místo, kde visí obrázek, co jen sbírá prach. Alespoň na pět minut denně by se tu měli všichni členové rodiny sejít, poděkovat za ten den a za dar života, požádat o to, co ten den potřebují, požádat o požehnání, ochranu, zdraví. Pro všechno ve svých příbytcích najdete místo, jen pro Mne ne.

Lidé plánují své dny, své týdny, své semestry, prázdniny atd. Vědí, který den budou odpočívat, který den půjdou do kina nebo na večírek nebo na návštěvu k babičce nebo ke vnoučatům, k dětem, k přátelům, kdy se budou bavit. Ale kolik rodin si řekne, alespoň jednou za měsíc: V tento den bychom se měli obrátit k Bohu a navštívit Pána Ježíše. Kolik si jich za Mnou přijde popovídat? Kolik z nich přijde a posadí se přede Mne, aby se Mnou rozmlouvali? Aby Mi pověděli o tom, jak se měli od našeho posledního rozhovoru, a vyprávěli Mi o svých problémech a překážkách ve svém životě, požádali o to, co potřebují... zasvětili Mne do svých záležitostí? A jak často?

Vím vše, čtu nejskrytější tajemství lidských srdcí a úmyslů. Ale raduji se, když se Mnou hovoříš o svém životě, když Mi dovoluješ, abych se ho účastnil jako člen rodiny nebo jako nejbližší přítel. Kolik milostí člověk Ztrácí, že Mi nedopřává místo ve svém životě!"

Toho dne i po mnoho jiných jsem s Ním zůstala a On mne učil. Dnes se s vámi chci podělit o toto poselství, které mi svěřil. Ježíš mi řekl:

„Chtěl jsem spasit všechny lidi, neboť otevřít nebeskou bránu stálo mnoho bolesti... Pomni, že ještě žádná matka nenakrmila své děti svým tělem. Já jsem šel ve své lásce tak daleko, abyste poznali Moji skutečnou hodnotu.

Skrze mši svatou mohu s vámi prodlévat a neustále se vám znova obětovat. Když nepřijmete oběť Mého těla a Mojí krve, co vám zbude ? S čím předstoupite před Mého Otce ? Nic než hřích a utrpení...

Měli byste v ctnostech převyšovat anděly a archanděly, protože oni nemají to potěšení přijímat Mě jako pokrm. Oni mají jen kapky milosti, a vy máte celý oceán."

Jindy mi Ježíš s bolestí řekl, že lidé se s Ním setkávají jen ze zvyku. Tato rutina způsobuje, že někteří jsou zcela lhostejní a vlažní, že nemají Ježíši co říct. Řekl mi, že je i mnoho posvěcených osob, které ztratily své nadšení pro to, být zamilovány do svého Pána, a chápou své poslání jako zaměstnání, jako práci a nevkládají do své služby žádný cit... Pak mluvil Pán o Přijímání a o plodech, které nám může přinášet. Jsou lidé, kteří Ho přijímají denně, ale svůj život nezmění. Modlí se a pracují po mnoho hodin, ale v jejich životě se neuskutečňuje žádná proměna. A člověk, který neprojde touto proměnou, nemůže Pánu přinést žádné ovoce. Dary, které přijímáme v Eucharistii, by měly přinášet ovoce obrácení, růstu v ctnostech a ve skutcích milosrdenství k našim bratrům a sestrám.

My laici máme v církvi velmi důležitou povinnost. Nesmíme mlčet, neboť Pán nás vyslal, jako všechny pokřtěné, abychom vyšli a ohlašovali Boží Zvěst. Nesmíme si nechávat toto vědění jen pro sebe a nechat své bližní zmírat hladem, když je můžeme nasytit.

Nesmíme jen přihlížet, jak se naše církev rozpadá, zatímco my se schováváme v našich obcích a domovech a jen natahujeme ruce po štědrých darech našeho Pána, kterých se nám dostává: Jeho Slovo, kázání kněží, poutě, Boží Milost při svátosti smíření, zázračný dar Těla Páně při Přijímání, rozmluvy kněží.

Dostává se nám zkrátka štědrých darů, ale nedokážeme se odhodlat a opustit své pohodlí, zajít do vězení nebo do nápravného ústavu a promluvit k těm nejpotřebnějším. Přijít k nim a povědět jim, aby se nevzdávali, že se narodili do katolické církve a že církev je potřebuje i tam, kde teď jsou, že netrpí nadarmo. Neboť jejich utrpení přinese spásu jiným a tato oběť jim zajistí věčný život.

Nejsme schopni zajít do nemocnic a potěšit umírající Korunkou k Božímu Milosrdenství, pomoci jim svými modlitbami v té těžké chvíli, kdy dobro svádí boj se zlem, a osvobodit je od pokušení a nástrah ďábla.

Každý umírající má strach, ale my můžeme těmto lidem poskytnout útěchu. Stačí, když je budeme držet za ruku a promlouvat k nim o lásce Boží a o zázraku, že stanou v nebi po boku Ježíše a Panny Marie, po boku svých zesnulých.

Žijeme v době, kdy si nemůžeme dovolit stát stranou. Musíme být prodlouženou rukou našich kněží a dosáhnout tam, kam se oni sami už nedostanou. Ale k tomu je nám zapotřebí odvahy. Potřebujeme přijmout Ježíše, žít s Ním, nasytit se Chlebem života.

Od roku 1994 je Catalina Rivas nositelkou stigmat, která se otevírají vždy na Velký pátek. Lékaři byli osobně svědky jejího velkého utrpení, ale její rány se další den opět uzavřely lékařsky nevysvětlitelným způsobem.

Máme strach se do něčeho pouštět, ale když náš Pán říká: „Hledejte především Jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno," říká tím vše. Máme hledat Království nebeské všemi dostupnými prostředky a dát do toho vše... a VŠE, co nám bude přidáno, máme přijmout s otevřenou náručí! To proto, že On je Pán, který platí nejlépe. On jediný dbá i na naše nejmenší potřeby.

Až se příště zúčastníte mše svaté, prožijte ji naplno. Vím, že Pán svůj slib splní a že „žádná mše už nebude stejná". A když Ho přijímáte, milujte Ho!

Prožijte ten sladký pocit, když prodléváte po Jeho boku. Své rány utržil, aby vám zanechal svoji církev a svoji Matku, aby pro vás otevřel dveře do domu svého Otce. Otevřete se Jeho Milosrdné Lásce, jak vás nabádá tímto svědectvím, a snažte se Mu oplatit svojí dětskou láskou.

Vaše sestra v Kristu

CatalinaRivas,
laická misionářka
Eucharistického Srdce Ježíšova

Vydala Matice cyrilometodějská, Olomouc 2012

Pane Ježíši, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě.
A prosím Tě za odpuštění pro všechny, kteří v Tebe nevěří, Tobě se neklanějí, v Tebe nedoufají a Tebe nemilují. Amen.

MLADÝM

Rodinné rituály

Svého času byly nedotknutelné, dnes ztratily sílu, nicméně měly smysl a přispívaly k jednotě rodiny a posilovaly soudržnost. A je třeba je znovu objevit.

Babička byla zděšena: „Na úřadě, a jen s dvěma svědky? Vy mladí žijete jako zvířata!“ Vnučka jí právě sdělila, že se nebude vdávat v kostele. Lidé dnes opouštějí nejen svatební obřad, ale i křest, biřmování či pohřební průvody, vypouštějí ze života téměř všechny obřady, které v sobě obsahují symbolický smysl narození, manželství nebo smrti. Proto někteří psychologové upozorňují: „Naše společnost prožívá dramatické období "deritualizace". Byly odstraněny téměř všechny rituály, které doprovázely život lidí.“

Dnes je mnoho lidí sužováno nejrůznějšími obavami, a proto mají velký význam rituály, které mohou strach vymýtit. Tyto rituály jsou jako kolejnice, které poskytují vodítko mladému člověku. Pokud jsou pravidelné, dodávají jistotu a sílu, stabilizují osobu, mají trvalý vliv na činnost dětí a představují podstatný předpoklad pro kognitivní a emotivní rozvoj, dovolují organizaci života podle přesných a sdílených kódů. A řád života je jednou z podstatných životních hodnot.

Ideologie přehnané autonomie a individualismu zapříčinila osamělost. Zapomnělo se na podstatný rozměr života: rozměr příslušnosti - cítit se solidárně se členy skupiny, vnímat vztahy v rodině, mít jistotu, že nebudu opuštěn, ale být součástí skupiny, která je schopna zaplašit negativní pocity, úzkost a depresi. Nikdo nemůže „existovat sám o sobě“. Dříve bylo normální pociťovat příslušnost k „vlastní“ rodině, protože existovaly nejrůznější způsoby, jak se obracet na druhé, jak se oblékat, jak jíst, jak se zdravit. Rituály pomáhaly překonat hranice života. Znovu objevit rituály dnes znamená, zabránit tomu, aby se rodina změnila v prázdnou ulitu. Zvyklosti mají být příjemné, a ne násilné, a tudíž záleží na rodičích, aby určily ty nejvhodnější pro vlastní rodinnou situaci (je například zbytečné předpokládat, že se bude snídat společně, když každý odchází z domu v jinou hodinu).

Mnoho maminek a tatínků si představují rituály jako složitý celek, který spolyká mnoho času, než se uvede do chodu. Není tomu tak. Pro děti je rituálem jakékoli gesto, které se stane zvyklostí: masáž bříška, četba knihy nebo pusa na dobrou noc.

Rituály na začátku dne. Okamžik probuzení není pro mnohé děti i dospělé příliš hezkou chvílí. Pokud bereme v úvahu povahu dítěte, můžeme mu pomoci vstát bez větší námahy. Dobrá snídaně s oblíbenými jídly a trochu pomazlení od rodičů mohou přispět k příjemnějšímu vstávání. Také lístek s povzbudivými slovy nebo malé překvapení do batůžku nebudou na škodu.

Rituály u jídla. Jídla konzumovaná společně a v pravidelných časech jsou důležitá také pro rytmus dne a pro povzbuzení rodinné jednoty.

Rituály pro volný čas: zvlášť důležité je stanovit okamžiky věnované pouze dětem. Tak se děti naučí respektovat čas, který rodiče zase věnují jiným aktivitám. Vědět, že nevyhnutelně přijde čas, kdy se budou rodiče plně věnovat jim, učí trpělivosti.

Večerní rituály: večer je dobré mít zvyky, které se vždy opakují a tím dávají jistotu, že na konci každého dne se každá věc vrací na své místo. Večerní rituály slouží také k odstranění obav před neznámem, které s sebou noc přináší. Děti chtějí znovu a znovu slyšet stejnou pohádku: tuší, že stále stejné chování vyžene strach. Jiným dětem stačí pohádka nebo maminčina či tátova modlitba, aby usnuly. Je krásným zvykem položit dítěti ruku na hlavu a chvíli se modlit. Děti takto přímo fyzicky cítí, že modlitba otvírá prostor ochrany, v kterém se mohou cítit jisté a že jsou během spánku chráněny laskavou Boží rukou.

Rituály pro zvláštní příležitosti a slavnosti. Slavnost je překvapením: ve sváteční dny je dobré dělat výjimky z každodenních zvyků a dovolit si věci, které se ve všední dny nedělají. Narozeniny nebo svátek jsou nutné, aby se oslavenec cítil skutečně někým zvláštním, jubilea a výročí se mohou stát jedinečnými okamžiky.

Náboženské rituály. Nedělní mše svatá, společná pouť, svátosti a samozřejmě Vánoce a Velikonoce. Náboženské rituály otevírají Bohu dveře rodiny dokořán a vedou k duchovnímu růstu.

Brunno Ferrero
Salesiánský magazín 6/2011

Neobyčejné příběhy Ondřeje Dunara (6)

První okamžiky a dny po zatčení

Když jsme dojeli na místo, vytáhli mě z auta ven a dovedli mě do jedné kanceláře, kde mi konečně sundali pásku z očí dolů. Kancelář byla plná estébáků a hned to začalo. Řvali na mě: „Tak tě tu máme agente CIC! Jsi zrádce vlasti! Ale my tě naučíme pořádku!" A začali mě mlátit hlava nehlava, kopali do mě, až jsem spadl na zem a ztratil vědomí. Když jsem se probral, seděl jsem na židli a necítil své tělo. Byl jsem celý opuchlý, tvář celou od krve a kolem mě stála smečka hladových vlků, kteří čekali na chvíli, kdy přijdu k sobě. Potom se otevřely dveře a do kanceláře vstoupili dva muži, které jsem osobně znal. Vídali jsme se občas ve Vídni v kavárně. Byli to přátelé mých kamarádů Mičudíka a Antla, se kterými jsem spolupracoval. Jednou si přisedli k našemu stolu. Netušil jsem, že jsou to ruští agenti. Ale jako obvykle jsem byl opatrný. Pak jsem se ptal kamarádů, co jsou ti dva zač a co ve Vídni dělají, řekli mi, že jsou to jen známí ze Slovenska. Teď tu stáli přede mnou. Ještě jsem stačil říct: „Co vy dva tu děláte? Ve Vídni jsme spolu popíjeli kávičku a teď jste na policii!" Oni však neodpověděli ani slovo a jako by si na mě chtěli vylít zlost a začali mě mlátit ze všech stran. Ještě jsem stačil vykriknout: „Tak teď jste spokojení, když mě mlátíte!" Ale přiskočil někdo další a ten mě začal zase kopat, až jsem opět zratil vědomí. Probral jsem se na betonové podlaze jedné malé cely, spoután řetězy na nohách a celý jsem se třásl zimou. Nechali mě tak do druhého dne. Pak se naráz otevřely dveře, dali mi na oči pásku, spoutali mě kromě nohou ještě na rukách, vytáhli mě ven a posadili do auta a opět jsme někam jeli. Jak jsem později zjistil, převezli mě na STB do Bratislavy.

Tam se opakoval to, cím jsem prošel v Malackách. Posadili mě na židli, sundali mi černou pásku z očí, uvolnili pouta na rukou i nohou. Znovu se na mě vrhli jako draví vlci, nadávali mě do špionů a udavačů a bez ohledu, že mé tělo už bylo celé opuchlé a dobité znovu začaly lítat facky a kopance až do úplného bezvědomí. Když jsem se probral, seděl jsem na židli celý od krve. Najednou se otevřely dveře a do kanceláře vstoupil ruský důstojník, který mě před pár dny ve Vídni verboval ke spolupráci. Podíval se na mě, jen se škodolibě usmál, neřekl ani slovo a odešel. Nikdy víc už jsem ho neviděl. Pak mě opět zbili a nakonec polomrtvého hodili jako kus dřeva do jedné cely. Tam mě nechali ležet na zemi a dva dny tam nikdo nevstoupil. Nedali mi nic jíst ani nic pít. Teprve třetí den se dveře otevřely, dali mi zase pásku na oči, nohy svázaly řetězem a vyvedli ven. Tam mě zase posadili do auta, přivázali řetězy za obě ruce k sedadlu, nastoupili estébáci a vyrazili jsme. Nic jsem neviděl, byla to cesta do neznáma. Po delší době auto zastavilo, nabrali jsme benzin a jelo se dál. To se pak opakovalo ještě jednou. Tentokrát, ale všichni estébáci vystoupili z auta a šli se občerstvit. Když jsem po hlase zjistil, že se baví dál od vozu a že jsem v autě sám, snažil jsem se nějakým způsobem uvolnit pásku, kterou jsem měl přes oči. Ruce jsem měl svázané a nemohl jsem jimi ani hnout. Pohybem čela se mi však podařilo pásku posunout trochu dolů, takže jsem nepatrnou štěrbinou trochu viděl. Když se estébáci najedli a napili nastoupili znovu do vozu a jelo se dál. Jeden z nich mi na chvíli uvolnil ruce a dal mi do rukou nějakou limonádu a kus chleba se salámem, pak mě opět spoutal. Naštěstí si nikdo nevšiml posunuté pásky a tak jsem nepozorovaně mohl sledovat kudy jedeme. Na jedné křižovatce jsem na ceduli u silnice zahlédl Praha 50 km, tak už jsem věděl, kam mě vezou. Když jsem se proklikatili pražskými ulicemi, dostali jsme se nakonec do Ruzyně. Otevřela se před námi brána pevnosti, vjeli jsme dovnitř a brána se zavřela. Vysadili mě z auta, sundali mi řetězy z nohou a z rukou a vedli mě do přijímací kanceláře. Nikdo z nich netušil, že všechno vidím. Teprve v poslední místnosti mi sundali pásku z očí. Tam zapsali můj příchod a odvedli mě do další kanceláře. Tam jsem dostal na uvítanou novou nakládačku ran a kopanců, takže jsem se opět nemohl postavit na své vlastní nohy. Bezvládného mě odvlekli na celu a zabouchli dveře.

Ležel jsem na betonové podlaze v místnosti, kde nebyla ani židle, ani stůl ani postel. Vše bylo zamknuté ve výklencích ve zdi. Čas pomalu ubíhal a já nevěděl, co bude se mnou dál. Pak jsem ulyšel na chodbě hluk a jak se otvírají dveře jednotlivých cel. Také dveře mé cely se otevřely a hodili mi tam plechový šálek, abych to snědl. Už čtyři dny jsem nic nejedl ani nepil kromě toho, co mi dali estébáci v autě. Rychle jsem všechno snědl a po chvíli se zase otvíraly dveře cel i u mě, abych zase šálek od jídla vrátil. Za pár minut po večeři se zase otevřely dveře a do cely vstoupil bachař zatímco druhý stál s automatem mezi dveřmi. Ten první odemknul postel zamčenou ve zdi a řekl mi, až zazvoní zvonek na chodbě, že si musím lehnout a když budu spát, že musím mít ruce položené nahoře na dece, aby je bylo vidět, jinak, že mi postel zamknou a budu muset chodit do rána po cele, abych si to pamatoval, že mám mít ruce nahoře. V mé cele nebylo žádné okno a neustále tam svítila žárovka, aby bylo vidět co dělám. Bachaři každých pár minut kontrolovali okénkem ve dveřích každého, co dělá. Když zazvonil, lehnul jsem si a tvrdě usnul. Jenomže ve spánku jsem se nemohl kontrolovat co dělám a tak jsem si strčil ruce pod deku. Probudilo mě velké bouchání na dveře, bychař otevřel okénko a začal na mě křičet: „Ruce na deku!" Tím řevem jsem se probudil a dal ruce na deku a bachař s nadáváním zavřel okénko. Zase jsem usnul, ale bachař znovu zabouchal na dveře. Tantokrát je otevřel, došel až k posteli, shodil mě z postele dolů a postel zamknul do zdi. Řekl mi, že mě naučí mít ruce na dece, že si nesmím lehnout ani na zem a musím celou noc chodit po cele nebo stát na místě. Tak jsem měl po

spánku. Byl jsem tak vyčerpaný, že jsem sotva stál na nohou a musel jsem chodit až do rána, skončilo to, až se podávala snídaně. Když se dávalo jídlo, položil bachař šálek před dveře, trochu pootevřel a vězni ho museli jednou rukou nahmatat a vzít si dovnitř. Nikdo se nesměl podívat na chodbu. Podobně to probíhalo, když se šálek po jídle vracel zpět.

Když se vystřídaly směny. Přišel nový bachař, otevřel dveře a vstoupil do cely. Nevěděl jsem, co che. Díval se na mě a a nakonec se rozkřikl:: „Nevíš co se dělá, když vstoupí příslušník na celu? Nevíš, jak se zdraví?“ Řekl jsme mu, že jsem tu teprve druhý den a že mně nikdo neřekl, že musím zdravit příslušníka. „Tak já tě to naučím,“ řekl. „Když se otevřou dveře, je tvá povinnost postavit se do pozoru a ohlásit: Já vyšetřovanec hlásím vše v pořádku a pak řekneš číslo dveří 23875. Takto se musíš hlásit každému příslušníkovi.“ Asi za půl hodiny se opět otevřely dveře cely a vstoupil ten samý bachař. Vyskočil jsem a hlásil: „Já vyšetřovanec hlásím všechno v pořádku, 238??“ Ta poslední čísla jsem zapomněl. Bachař se začal rozčilovat, že jsem si to nezapamatoval, zařval na mě znovu ta čísla a odešel pryč. Za půl hodiny znovu otevřel a já se znovu hlásil, ale rozčilením a únavou jsem zase jedno číslo zapomněl. To už bachař nevydržel a skočil na mě a začal mě mlátit a kopat a znovu mi opakoval to číslo. Hlavu jsem měl nafouklou jako balón, hučelo mi v ní a připadal jsem si jako blázen, který si stále opakuje jen čísla. Bachař si však nedal pokoj a za několik minut otevřel znovu dveře. Tentokrát se mi podařilo zahlásit se správně, jak to požadoval. Přistoupil ke mně a řekl: „Tak vidíš, že to jde, tak se mi to líbí, budeme spolu dobře vycházet.“ Když odešel, vyškrabal jsem si nehtem ta čísla na zeď, abych je nezapomněl.

Za dva dny mě přeložili na jinou celu, která měla ale jiné číslo. Když přišel bachař a já se měl hlásit, tak jem mu řekl, že jsem byl přeložen a že neznám nové číslo cely. Tak mi to nadiktoval, ale já jsem si to napoprvé nezapamatoval, a tak se opakovalo stejné divadlo jako před tím. Znovu a znovu se hlásit, znovu a znovu kopance a bití. Ten člověk byl asi sadista, který se v tom vyžíval. Už jsem byl s nervama na konci. V úplném zoufalství jsem prosil Boha, aby se nade mnou smiloval a odpustil mi všechny moje hříchy a udělil mi své milosrdenství. Myslel jsem, že je to konec mého života.

Prosil jsem Boha, aby mi dal sílu, abych to všechno vydržel. Terorizování a šikana nebraly konce. Tělo jsem měl celé domlácené a opuchlé a nakonec jsem se dostal do fáze, když už jsem rány ani necítil. Tělesné smysly přestávaly vnímat bolest. Hlavu jsem měl jako vygumovanou a jen jsem stále zoufale volal k Bohu o pomoc. Stal se ze mě robot, který automaticky reagoval na každý pohyb a šustnutí. Naučil jsem se spávat ve stoje a měl jsem stále nastražené uši, abych vycítil bachaře, když se přibližuje k okénku. Dozorci totiž chodili po chodbách v papučích, aby je nebylo slyšet a znenadání mohli přistihnout vězně, že dělají něco, co nesmějí.

Tento teror vyvolávali uměle, aby vězně tak nervově vyčerpali, aby při vašetřování řekli všechno i to co není pravda. Také nám dávali přesolená jídla nebo slané ryby, abychom měli velkou žízeň. Na cele nebyla voda a nedávali nám žádné pití. Abych uhasil tuto velkou žízeň, tak po jídle, když jsem měl u sebe šálek, jsem si stoupnul před záchodovou mísu a spláchnul a tak si nabral vodu. Ale musel jsem dávat pozor, aby to neviděl bachař. Na jedné cele byl nějaký člověk, který už byl s nervama úplně pryč. Vyl jako nějaký vlčák a bylo žalostné to poslouchat. Bachaři vtrhli na jeho celu, nastal velký křik a mlácení a potom ticho. Za pár minut se zase ozvalo vytí, které se nedalo poslouchat. Zase se otevřely dveře, mlácení a křik a pak nastalo ticho. Zřejmě toho chudáka utloukli k smrti, protože už jsme nikdy žádný hlas neslyšeli.

Do Ruzyňské věznice vybírali jako dozorce zvlášť velké sadisty. Ti neměli s žádným člověkem slitování a starali se jen o to, aby každému způsobili co největší utrpení. Kdo prošel Ruzyní, zažil peklo za živa.

Vyšetřovací vazba v Ruzyni

Když už jsem byl v Ruzyňské věznici tři týdny a fyzicky i psychicky vybičovaný až na nejkrajnější mez, začalo vyšetřování. Přeložili mě na druhé oddělení, odkud se chodilo k výslechům. Zde už byl trochu mírnější režim a nejhorší teror skončil. Bachař mně dal pásku přes oči odvedl mě do vyšetřovací kanceláře.

Za stolem seděl muž v civilu a představil se mi jako ten, kdo je pověřený vést vyšetřování a sepsat se mnou protokol a vše připravit k soudnímu líčení. Řekl mi, že jsem obžalovaný z trestného činu špionáže a velezrady proti Československé republice a že za tyto zločiny mohu být odsouzen k trestu smrti a že je tedy nutné abych mluvil čistou pravdu. Dále mi řekl, že mají vypovědi mých komplicu Karla Grubera a jeho společníka, kteří mi předávali ve Vídni emigranty, které vodili přes hranice, tak abych nic nezapíral. Řekl jsem referentovi, že s tím převáděním rodin nemám nic společného, že jsem s těmito lidmi přímo nepracoval, že to všechno dělal můj nevlastní otec, rodilý vídeňák, který se oženil s mou matkou. Řekl jsem, že s těmito osobami se stýkal můj nevlastní otec a ne já a protože on sám neznal slovensky, tak že jsem mu pouze dělal tlumočníka. I když jsem byl jen jeho nevlastní syn, nemohl jsem mu říct, že mu nebudu překládat do slovenštiny, když se o naši ordinu staral jako otec. Dělal jsem ze sebe hloupého a řekl jsem vyšetřovateli: „Pane referente, co byste dělal vy na mém místě, kdyby vás žádal váš otec, abyste mu překládal z cizího jazyka, aby se s někým dorozuměl, co byste svému otci řekl? Mohl jsem mu říct, že mu nebudu nic překládat? Asi by mně nakopal do zadku a musel bych stejně udělat, co po mě chce. Mohl byste i vy odporovat vašim rodičům? – Nepopírám, že jsem chodil přes hranice i se svou matkou, ale jako šmelinář. Pašovali jsme různé zboží a pak je prodávali, ale obžalovat mě ze špionáže? Já jsem se o politiku nikdy nezajímal a nikdy jsem tomu nerozuměl a ani nerozumím a vy mě tady obžalujete z takových nesmyslů.“

Referent mi řekl, že mí kamarádi byli odsouzeni k trestu smrti a oba byli oběšeni a že mě to čeká také, když nebudu

mluvit pravdu. Když se takhle prořekl, v duchu jsem si oddechl, protože to bylo moje vítězství v celém tom případu. Věděl jsem, že mrtví kamarádi mě už nemohou konfrontovat z očí do očí a dokazovat moji činnost. Věděl jsem, že oni nic nevěděli a ani se nemohli dovědět o mé práci agenta, že byli jen spojkami v dlouhém řetězci dalších spolupracovníků o kterých neměli ani tušení, co dělají. Byl jsem si jist, že policie nemá žádné přímé důkazy o mé špionážní činnosti a že jsou to pouze jejich dohady a různými chytáky se mě snaží zmýlit, abych něco řekl a oni měli důkaz o mé činnosti a mohli mě odsoudit. Věděl jsem tedy, že musím lhát a zapírat, že to je pro mě jediné východisko, jak se zachránit a nezradit druhé osoby. Kdybych mluvil pravdu, tak by mě určitě pověsili.

Také z druhé strany nemohli mít o mé práci pro Americkou výzvědnou službu žádné důkazy. Jak jsem již dříve uvedl, ani samotné americké organizaci jsem neřekl, jak plním všechny jejich úkoly a nebyl jediný důkaz, že bych pracoval jako agent. Mohli mi sice dokázat, že jsem se stýkal s lidmi, kteří pracovali pro Američany a z toho mě obžalovat, ale nemohli mi dokázat, že já sám jsem pro Americkou výzvědnou službu pracoval. Referenta to už přivádělo k šílenství, když jsem si pořád dokola mlel to svoje a on nemohl získat žádný důkaz proti mně.

Když vyšetřovali mého bratra, byly jeho výpovědi stejné jako ty moje, jako bychom byli domluvení. Naštěstí ani svému bratrovi jsem nikdy neřekl, co dělám, i on byl pouhou spojkou a skutečné spolupracovníky neznal a tak nemohl nic prozradit. Měl jsem tedy štěstí, že proti mně nebyli žádní svědci. Doufal jsem, že bez přímých důkazů mě nebudou moci obžalovat podle paragrafu, za který by mě mohli oběsit.

Výslech pokračovali dál, ale nemohli jsme se hnout z místa. Tak povídám vyšetřovateli: „Pane referente, tak mi tedy řekněte, jaké máte důkazy, že jsem prováděl tu špionážní činnost." Odpověděl mi, že jsem byl ve spojení s americkými špióny a ať mu pěkně řeknu, jakou špionáž jsem dělal. „Ale, pane referente," pokračoval jsem, „když se přece s někým setkám a mluvím s ním, to přece není špionáž, nebo pro někoho je? Řekněte mi konkrétně, co jsem podle vás měl jak špión dělat. Že můj nevlastní otec nechával převádět lidi přes hranice a já jsem mu dělal tlumočníka? To je špionáž?" Referent mě okřikl, že dobře vím, co jsem dělal. „Jak to mám vědět, když to nevíte ani vy, pane referente." Tak jsme se točili pořád dokola. Referent mi opět řekl: „To cos vypověděl je jen malý kousíček pravdy. Musíš odhalit celý plášť!" – „Není co odhalovat. Je tam prázdno. Nebo byste chtěl, abych si vymyslel nějakou pohádku, která se nezakládá na pravdě a podle které bystě mě mohli soudit?"

Mnoho hodin denně jsme strávili psaním protokolu. Ale všechno bylo zbytečné, protože nebylo o čem psát. Referent si vymýšlel všechno možné co nebyla pravda a nakonec mi dal protokol, abych si to přečetl a podepsal. V klidu jsem si to přečetl a protokol jsem mu vrátil, ať si to podepíše sám, že jsou to samé nesmysly a nic se nezakládá na pravdě. Byl vzteklý jako pes, ale nesnažil se na mě dělat jakýkoli nátlak. Nekonečné výslechy, které k ničemu nevedly, byly nakonec únavné jak pro referenta, tak pro mě. Když jsem viděl jeho bezradnost, tak povídám: „Já vím, že byste chtěl něco napsat, aby už to skončilo. Já to chápu, je to vaše zaměstnání, jako každé jiné. Vím, že musíte svému vedoucímu vykázat určitou práci, za kterou vás platí, a že máte svou rodinu, kterou musíte život. Ale já vám nemohu pomoci. Spisovat nekonečné výmysly je únavné, tak už toho nechte a dejte to k soudu a ten ať rozhodne, jestli jsem vinen nebo ne.

Referent se mě také vyptával, kde a jak jsem se dostal přes hranice, že nikde nemohli najít místo mého přechodu, že v kontrolním pásmu nebyla žádná stopa a jak jsem se dostal přes dráty, které jsou napuštěné vysokým napětím. Dělal jsem si z něho již vyloženou legraci a povídám: „Pane referente, překonat všechny tyto překážky je velmi jednoduchá věc pro toho, kdo ovládá magii. To pak člověk nezanechá za sebou ani tu nejmenší stopu a přes celý koridor se dostane za tři minuty. Jinak vám to nemohu vysvětlit, věřte tomu nebo nevěřte. To už je vaše věc. Jak já to dělám, to je moje tajemství a nikdo jiný to nedokáže."

Referent už byl s nervama u konce. Rozčilovala ho ta moje jistota, klid a vyrovnanost. Ani jednou jsem se ve výpovědi nespletl a v ničem si neprotiřečil. Měl jsem tu výhodu, že mám dobrou paměť a pamatuji si každou maličkost až do nejmenších podrobností, a když pominulo to teroristické vymývání mozku, mohl jsem se na všechno soustředit, a tak jsem pracoval jako robot, který se nemůže zmýlit. Nakonec mi tedy referent řekl, že už ukončíme celý protokol vyšetřování mého případu a že už se to dá k soudu. Přečetl jsem si pár posledních stránek, podepsal a tím vyšetřování skončilo.

Přes Pankrác do Bratislavy

Když moje vyšetřování skončilo a protokoly byly sepsány a podepsány, bylo vše postoupeno k soudu. Ve vazbě v Ruzyni mě nechali ještě asi dva týdny a potom mě převezli do další pražské věznice na Pankrác. Dali mě na společnou celu, kde již byli zavření další dva vězni. Oba byli madého věku. Přivítali mě a představili se mi a také já jsem se jim představil. Potom následovaly otázky o tom, co jsem udělal, za co jsem zavřený a jak dlouho už sedím. Řekl jsem jim, že jsem zavřený za špionáž, o které však nenám ani tušení. Ti mládenci mi nebyli vůbec sympatičtí, budili dojem takových městských pásků. Snažil jsem se být k nim milý, ale v duchu jsem si myslel svoje. Musel jsem být velmi opatrný a dávat si pozor abych se nepodřekl. Tenkrát k takovým vězňům jako jsem byl já, často nasazovali mladé komunisty jako konfidenty, kteří se snažili ze spoluvězňů něco vymačkat. To byla také poslední možnost mých vyšetřovatelů, jak se něco dozvědět. Ovšem tito kumpáni ze mě nic nedostali a když byl jejich pokus bezvýsledný, tak se třetí den otevřely dveře cely a jednoho z těch pražských uličníků odvedli pryč a zůstali jsme tam jen dva. Další den se opět otevřely dveře a odvedli i toho druhého. Tak jsem zůstal na cele opět sám. Měl jsem svatý pokoj a s pobytem v Ruzyni se toto vězení nedalo vůbec srovnávat. Mohl jsem si lehnout nebo sednout, kdy jsem

chtěl, nikdo mě nechodil kontrolovat, nikdo mně nenadával ani mě nemlátil. Na Pankráci jsem si odpočinul z celého toho nervového vypětí, co jsem prožíval v Ruzyni. Jediná nejisoto byla, kdy budu mít soud. Čas rychle ubíhal a nakonec jsem dostal vyrozumění, že budu eskortovaný zpět na Slovensko, kde budu mít soud v Bratislavě. Čekalo se zřejmě až se utvoří větší skupina vězňů, neboť když mě konečně vyvedli z cely a dovedli na dvůr věznice, byl tam přistavený autobus a na Slovesho nás hromadně eskortovali asi třicet. Dovezli nás do věznice v Bratislavě, která přímo sousedila se soudní budovou.

Dali mě na celu, kde už byl také jiný vězeň, který také čekal na soud. Byl to též Slovák a představil se mi jako Štefan Ondrejka, který pochází z Malacek a že je bývalý majitel mlýnu, který zdědil po svém otci. V té době začalo znárodňování a chtěli také znárodnit jeho mlýn. Na státním majetku měl potom zůstat jako zaměstnanec, který bude dostávat měsíční mzdu za vykonanou práci. Když se nechtěl vzdát majetku dobrovolně, nastražili estébáci sabotáž a někdo neznámý mlýn podpálil. Pochopitelně z toho obvinili celou mlynářovu rodinu, že to podpálili oni, aby to nemuseli dát státu. Všechny je pozavírali a on i jeho bratr Jozef Ondrejka zde nyní čakají na soud. Pochopitelně bratr byl v jiné cele.

Také on se mě vyptával na můj případ, a tak sjem mu řekl, že jsem obviněný ze špionáže a velezrady. Opět jsem mu nemohl vyprávět celou svoji historii, protože jsem ho neznal a nemohl jsem mu důvěřovat. Ovšem ani kdybych ho znal, tak bych nic neřekl, neboť mě samotnému šlo o život a navíc jsem mohl o svobodu nebo život připravit i jiné lidi, kteří by spolu se mnou mohli být ještě obvinění.

Jak jsem časem zjistil, byl kolega Ondrejka velice dobrý člověk, který by ani kuřeti neublížil. Užili jsme si spolu mnoho zábavy, ale naučil mě také řadu užitečných věcí. Například mě naučil morzeovku. Vězňové Morzeovu abecedou, tedy soustavu teček a čárek, používali k vzájemnému dorozumívání. Celá věznice fungovala jako jedna velká telegrfní centrála. Na stěnu se vyklepávaly zprávy o tom, co se děje ve věznici i o tom, co se děje venku na svobodě. Zprávy se pak předávaly dál. Museli jsme dávat pozor na to, aby bychaři nic nezpozorovali a navíc měl každý svoje tajné heslo, aby se snad nespojil s někým nepovolaným, který morzeovku také ovládal. Další způsob dorozumívání byl skrze záchodovou mísu. Záchody v jednotlivých celách ústily do společného potrubí, když se z mísy vybrala všechny voda a totéž udělalo na druhé straně, fungovala odpadní roura jako potrubní telefon bez ťukání. Vězeňské cely zde byly velmi čisté a my jsme si tam také udržovali pořádek. Dlažba se čistotou jen leskla a mohli jsme zde chodit i bosí, neboť se zde dobře topilo. Jediné co byl problém, byla pitná voda. Ta, kterou nám nosili se pít nedala, protože byla špinavá a zapáchala. Tak jsme si drželi ve velké čistotě záchod a pili jsme vodu ze záchoda. Když jsem si vzpomněl na věznici v Ruzyni, ještě mně běhal mráz po zádech, zde jsem se cítil, jako bych byl na dovolené.

Pokračování příště.

Redakčně upraveno podle zápisků Ondřeje Dunara

Na zdraví...

Červené víno - chrání před rakovinou, posiluje mozek, účinně pomáhá proti nespavosti, chrání před zubním kazem, pomáhá proti hluchotě. Pozitivní vliv na zdraví lze přičíst na vrub látce resveratrol, která se nachází ve slupce a jadérkách hroznového vína. Antioxidant salicylát blahodárně působí na chloupky ve vnitřním uchu, které jsou nezbytné pro dobrý sluch. Podle amerických vědců navíc sklenka červeného bystří intelekt. Chemické látky v hroznovém vínu blokují korozivní bakterie, čímž chrání před zubním kazem. Díky melatoninu se tělu lépe usíná.

Bílé víno - snižuje hladinu cholesterolu, prospívá plícím, působí protizánětlivě. Hrozny bílého vína obsahují tyrosol a hydroxytyrosol, které snižují cholesterol. Antioxidanty chrání před škodlivými molekulami, které mohou poškodit plicní tkáně. Bílým by neměli pohrdnout lidé trpící artritidou - potlačuje záněty a snižuje bolest.

Pivo - obsahuje vitaminy a cenné minerály, které chrání srdce a kosti, a vlákninu. Půllitr piva v sobě skrývá víc než jednu čtvrtinu doporučené denní dávky vitaminu B, který brání růstu homocysteinu - látky způsobující nemoci srdce. V pivu je také bór potřebný pro zdravé kosti. Díky tomu, že je zlatavý mok chudý na vápník a bohatý na magnézium, snižuje vznik ledvinových kamenů (o 40 %).

Gin - je protizánětlivý, močopudný. Destiluje se z čistého alkoholu, proto po něm druhý den tolik nebolí hlava. Vyrábí se z jalovce, bobule, která má močopudné účinky a v přírodní medicíně slouží k léčbě ledvin a žlučníkových kamenů. Gin má také protizánětlivé účinky.

Brandy - chrání před infarktem a krevními sraženinami. Jako destilát červeného vína obsahuje brandy vysoké množství antioxidantů, které chrání před škodlivými volnými radikály. Ve 30 ml je tolik antioxidantů jako v denní doporučené dávce vitaminu C. Pravidelné pití brandy pomáhá podobně jako aspirin chránit před infarktem a krevními sraženinami.

Baileys - je účinné proti rakovině. Irský likér se vyrábí z whisky obsahující kyselinu ellagovou. Ta likviduje rakovinotvorné buňky, aniž by jakkoliv škodila buňkám zdravým.

Převzato z internetu

The Holy Spirit, Giver of True Life

Each Sunday we profess in the Creed, "I believe in the Holy Spirit, the Lord and giver of life." What does this mean? Who is the Holy Spirit? What is this "life" that he gives? Let us first look at existence and animal life in order better to understand what human life is and who the Holy Spirit is.

"In Him we live and move and have our being." (Acts 17:28) This statement of St. Paul to the Athenians expresses a basic truth about God - He is the foundation of all being. Everything that exists, exists in God. God sustains all things in existence at every moment - from a pebble to the stars, from snails to human beings.

Furthermore, some creatures have life in addition to existence. The psalmist poetically describes God-given life in Psalm 104, 'All of these look to you to give them their food in due season.... You hide your face, they are dismayed; you take away their breath, they die, returning to the dust from which they came. You send forth your spirit, and they are created, and you renew the face of the earth." The *Catechism of the Catholic Church* sums it all up, saying, "God created the universe and keeps it in existence by his Word, the Son 'upholding the universe by his word of power' (Hebrews 1:3) and by his creator spirit, the giver of life." (CCC #320)

It is clear to the philosophers and in the Scriptures and Catholic teaching that all things (from rocks to people) depend on God for existence. Furthermore, we can discern that there is a living spirit that breadies life into all living things, whether they be trees or squirrels or human beings. At the same time, we know that when the living spirit, the Holy Spirit, breathes life into human beings, there is something more. We receive more from the Holy Spirit than mere existence or vegetable or animal life. Pope Benedict XVI, in a Wednesday audience, explained, "Our vocation is not merely to exist, inevitably to be part of history, or simply to be creatures of God. No, it is something greater: it is to be chosen, since before the foundation of the world, in the Son, Jesus Christ" (Dec. 5, 2012).

Firstly, human beings, unlike other creatures, are endowed with an immortal soul by a special act of God's creation, "The church teaches that every spiritual soul is created immediately by God - it is not 'produced' by die parents - and also that it is immortal: it does not perish when it separates from the body at death, and it will be reunited with the body at the final Resurrection" (CCC # 366).

Secondly, human beings are made not just for life, but for blessed life. According to Pope Benedict in his encyclical *Spe Salvi:* "There are moments when it suddenly seems clear to us: yes, this is what true life' is - this is what it should be like. ... [U]ltimately we want only one thing - 'the blessed life,' the life which is simply life, simply 'happiness.' In the final analysis, there is nothing else that we ask for in prayer. Our journey has no other goal - it is about this alone."

Pope Benedict proposes that we experience moments when we can say, "Yes, this is what true life is." Pause now and recollect such a moment in your life. We have now backed up into a discovery of the Holy Spirit, because, when we recall such a moment, we get a clear glimpse of the Holy Spirit, who is always involved in true life, blessed life, because he is holy and he is "Lord and giver of life."

There's always a unitive quality in diose moments. We are brought into a deeper union with what is good and true and beautiful and with others and God. Pope Benedict, in a beautiful catechesis he gave at World Youth Day in 2008, explains that the Holy Spirit is the bond of unity, specifically "unity as communion, unity as abiding love and unity as giving and gift" (July 19, 2008) When we are experiencing true life, then, we are always experiencing life in the spirit, with the gifts of the Holy Spirit active and alive in us, enabling us to live unity - unity in communion, unity in abiding love and unity in giving and gift. This is much more than the life of plants and animals or the existence of din and rocks. Though, by God's mercy, we might sometimes experience such life without actively seeking it, we can become more alive if we actively participate in die Spirit's action. Thus Pope Benedict urges us, "let unifying love be your measure; abiding love your challenge; selfgiving love your mission!"

Pope Benedict truly wants us to experience the blessed life, indeed to be immersed in the true and blessed life that the Holy Spirit actively seeks to give us. We do not merely exist, we are chosen – chosen for beatitude, chosen for blessed life with God. The Holy Father concludes his World Youth Day address by holding up the great promise of eternal blessed life, received through the power of the Holy Spirit: "In the end, life is not about accumulation. It is much more than success. To be truly alive is to be transformed from within, open to the energy of God's love. In accepting the power of the Holy Spirit you too can transform your families, communities and nations. Set free the gifts! Let wisdom, courage, awe and reverence be the marks of greatness!"

Story by Father Boniface Hicks,
a Benedictine priest and monk
of St. Vincent Archabbey in Latrobe, Pa
Christ is our Hope - January 2013

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon – Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

Eastern Bohemia (6)

Lipnice nad Sázavou and Good Soldier Švejk

This little village lies to the west of Havlíčkův Brod. It originated in the early 14th century when the strong fortress was built at this location to protect the trade route leading from Německý Brod (later Havlíčkův brod) to Humpolec. After a fire in 1869 the fortress deteriorated into ruin, but it is currently undergoing extensive restoration. The massive Gothic edifice consists of twin towers and well preserved chapel with fine frescoes.

The village of Lipnice is where the journalist and novelist Jaroslav Hašek spent the last two years of his life (1921 – 1923) and where he wrote the last three volumes of his unfinished satirical novel, The Good Soldier Švejk (Dobrý voják Švejk). According to some critics, Hašek is world renowned author, next to Franz Kafka and Karel Čapek most closely associated with Prague. His unconventional idiosyncratic lifestyle, however, earned him the reputation of a "bohém", an individual without social and moral inhibitions. Before World War I. he leaned toward anarchistic radicalism. His literary output developed from humorous short stories into multifaceted novel depicting the chaos of the world war.

Hašek came from the family of a prematurely deceased mathematics teacher. He did not complete his secondary education, was apprenticed as a pharmacist, studied at a business college, but ultimately decided to be a journalist. Since 1902 Hašek's short stories were published regularly in Národní listy while he also contributed to humorous periodicals like Kopřivy (Nettles) and Karikatury (Caricatures). In 1911 he found the "Party of Moderate Progress within the Limits of the Law" (Strana mírného pokroku v mezích zákona) in which he pilloried the ridiculous aspects of political parties' rivalry. As an editor of The World of Animals (Svět zvířat) he "discovered" new, strange animals which he raised in his alleged animal institute.

Hašek's first book publications contained poems Májové výkřiky (Outcries of May), many combined reports from his travels throughout the Habsburg monarchy, and collected comic stories Trampoty pana Tenkráta (Vicissitudes of Mr. Tenkrát). Undoubtedly the most successful literary creation of Hašek was the antihero Švejk, a unique simpleton. which first appeared in Good Soldier Švejk and other Strange Stories.

In 1915 Hašek was conscripted to the Russian front where he became a prisoner of war, joined the Czechoslovak legions, worked for them in the periodical Čechoslovan, but eventually left to join the Red Army. Regrettably he became a political worker, joining the communist party in 1918. He returned to Czechoslovakia in 1920 to help the revolutionary movement which was "postponed". He brought with him his second wife, returned to his former bizarre way of life and became a notorious alcoholic, finally dying of cirrhosis in Lipnice on the 3rd of January 1923.

Hašek portrayed a peculiar type of soldier which can be interpreted as a silly, passive idiot, or conversely a cunning warrior who fights the war machinery, or even as a cruel, yet at the same time an attractive symbol of a cowardly national character, or the figure of a rogue from a picaresque novel. The Good Soldier Švejk was filmed in four distinct versions and the novel was uniquely illustrated by Hašek's frequent drinking companion, Josef Lada.

Ledeč na Sázavou

To the northeast of Lipnice, perched on a high escarpment on the right bank of the Sázava lies the 12th century Ledeč Castle. The ground floor houses a Regional Museum, with ethnographic exhibits and old medieval weaponry. The town itself, on the left bank of the river, is dominated by the Church of St. Peter and St. Paul in the town square. Originally Gothic, the church was remodelled in Baroque style. The town has some interesting reminders of the former Jewish community whose members were forcibly removed from there in 1942 by the Nazi invaders. Restored landmarks include an early 18th century synagogue and Jewish cemetary established in 1601, one of the oldest in Bohemia, with many Baroque tombstones.

Žleby Castle

To the north of Ledeč we encounter a fairytale castle called Žleby, which has undergone dramatic changes over the centuries. In the 13th century Žleby Castle was a Gothic defensive fortress. In the 16th century it was remodelled in Renaissance style, and in the 19th century its owners, the Auersperg family, gave it a romantic Neo-Gothic look. The castle features a massive tower with a pointed roof and an entrance portal decorated with an unusual relief of a bison. The Auersperg family members, probable Nazi sympathizers, left the country at the end of World War II., leaving behind the contents of their home.

On the courtyard's ground and first floors are Renaissance and Baroque arcades, partially glazed with attractive stained glass windows produced in Germany and Switzerland. Palace rooms were extravagantly decorated in the 1840's. The palace chapel, built in the middle of the 19th century, has unusually lavish furnishings including Renaissance figures of St. John the Evangelist and St. John the Baptist, made of terracotta in the famous Florence workshop of Giovanni della Robbia. In the adjacent game park are herds of white stags.

Slatiňany Palace

To the west of Žleby is a place of interest for all horse lovers. Slatiňany Palace was built in the 16th century Renaissance style. At the turn of the18th and 19th centuries it was remodelled in Neo-Gothic style. In 1947 it became home of an equestrian museum, unique in Europe. It has over 2,000 exhibits associated with horse breeding. There are also paintings, prints, sculptures, porcelain and tapestries devoted to the subject of horses and a collection of saddles and harnesses. In the English style palace park there are paddocks used for horses bred at the local stud farm.

East Bohemia certainly offers a plethora of fascinating places to visit by both tourists and permanent residents of this region. *Tony Jandáček*

Photo on back page:
Žleby Castle

